ERIC de Noorman

door

HANS G. KRESSE.

De valse Koning

De Avonturen van Eric de Noorman

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's.

HANS G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

DE VALSE KONING

Uitgeverij:
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 107 Brussel

Korte inhoud van vorige verhalen:

DE REIS NAAR ATLANTIS — *Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten met vreemde wezens komt hij in contact met de bevolking, die hem niet gunstig gezind is. Hij laat zich in met de Egyptenaar Kirasso, die Winonah, de bewaakster van de Steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah.*

DE ONTVOERING VAN WINONAH — *Na vele avonturen en gevechten met monsters, komen Eric en Winonah in aanraking met de dwergen. Meegevoerd naar de stad, wordt Eric aldaar ter dood veroordeeld, maar vrijgesteld na een roerend pleidooi van Winonah, die hem eindelijk haar liefde bekent. Winonah verklaart Eric het geheim van de Steen van Atlantis. Op zoek naar de Steen komen beiden in aanraking met de wrede luipaardmannen.*

DE STRIJD TEGEN KIRASSO — *Eric en Winonah vluchten. Terug ontvoerd dwingt de hogepriester Winonah hem de weg te tonen om de Steen van Atlantis te bemachtigen. Winonah wordt echter door Eric bevrijd. Vergezeld van de dwerg Pum-Pum vluchten beiden, de Steen medenemend. Eric en Winonah worden opnieuw op listige wijze overmeesterd, doch Pum-Pum kan hen uit een benarde toestand redden.*

DE WRAAK VAN DE EGYTENAAR — *Na de mislukte strijd met de luipaardmannen trekken Eric Winonah en Pum-Pum zich in het binnenland terug. Eric, in luipaardman verkleed, wordt gevangen genomen door Kirasso. Door een list weet hij te ontsnappen. Winonah wordt gevangen genomen door een generaal der luipaardmannen. Eric weet hem te ontwapenen en vergezeld van Pum-Pum ontvlucht hij met Winonah. Aan de grens treden zij in het huwelijk.*

DE SULTAN VAN AKAHIM — *Eric, Winonah en Pum-Pum reizen terug naar Noorwegen. Hun schip wordt aangevallen door zeerovers die hen naar hun land meevoeren waar Eric en Winonah op de slavenmarkt verkocht worden. Pum-Pum ontvlucht. Eric in een kerker geworpen, sluit er vriendschap met Dzogolo, de neger. Beiden ontvluchten met de hulp van Pum-Pum. Het drietal gaat op zoek naar Winonah, die in de harem van de Sultan opgesloten is. Eric sluit een accoord met de woestijnmannen en slaagt er in Winonah te bevrijden.*

HET WATER DES LEVENS — *Twee mannen van de heerseres Dzilah ontvoeren Eric. Alle drie worden gevangen genomen door de « harige mannen ». Eric weet te ontvluchten, hij valt in de handen der soldaten van Dzilah. Deze zorgt er voor dat Winonah, Dzogolo en Pum-Pum. Eric terugvinden. Zij geeft Eric opdracht het water des levens te bemachtigen. Eric trekt er alleen op uit en beleeft de meest dramatische avonturen en wordt door de toverkracht van de bewaker van het levenswater, van zijn verstand beroofd. Winonah en Pum-Pum redden hem.*

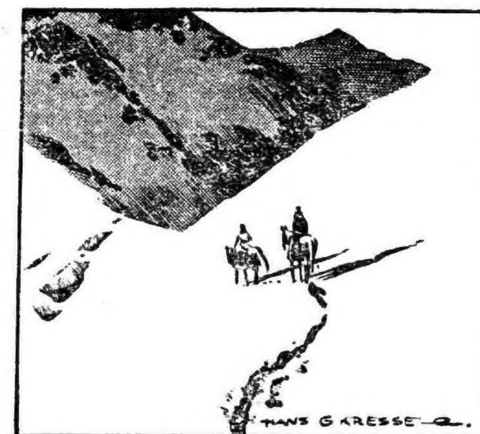
HET STENEN AFGODSBEELD — *Dzilah weet Eric te verleiden en in haar netten te vangen. Zij tovert Winonah om tot een oude vrouw. Pum-Pum, de dwerg, is echter op zijn hoede en weet Winonah te bevrijden. Eric komt tot het bewustzijn en neemt Dzilah gevangen.*

DE ONDERGANG VAN ATLANTIS — *Winonah weigert echter naar Noorwegen terug te keren alvorens Atlantis, haar land, uit de handen van de Egyptenaar Kirasso bevrijd is. In Atlantis wordt Eric terdood veroordeeld, maar zijn vrienden redden hem. Kirasso laat de Citadel in de lucht springen en Eric, Winonah en Pum-Pum weten net op tijd met een vliegtuig te ontsnappen.*

SCHIPBREUKELINGEN IN ROME — *Eric en Winonah trachten per vliegtuig Noorwegen te bereiken. Zij moeten echter een noodlanding maken en komen terecht in een Romeinse vesting waar zij als slaven verkocht worden. Eric vecht om zijn vrijheid, die hij eindelijk verwerft. Na bovenmenselijke avonturen gelukt het hem ook Winonah terug te vinden en hun onderbroken tocht naar Noorwegen verder te zetten.*

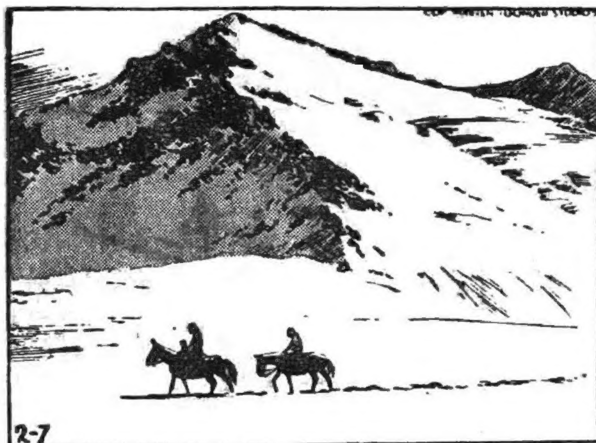
Na vele moeilijkheden eindelijk ontkomen uit het Oude Rome, rijden Eric, Winonah en Pum-Pum als zij hun Romeinse achtervolgers afgeschud hebben, in kalme draf verder. Nu kan Eric eindelijk naar zijn Noorse geboortestad terugkeren, en dit vooruitzicht doet hem in opgewekte stemming verder rijden. Allengs voert hun weg de bergen in: de omgeving is woest en onherbergzaam en geen sterveling is in deze streken te ontdekken.

Niet bij benadering weten de ondernemende reizigers, waar zij zich precies bevinden, en hoelang hun tocht naar Eric's vaderland wel kan duren, doch hierdoor niet in het minst verontrust, blijven zij vol zelfvertrouwen in noordelijke richting verder trekken. Steeds hoger voert hun pad, en dan, vanaf een rotshelling zien zij, na een wekenlange tocht, de besneeuwde Alpen voor zich liggen.

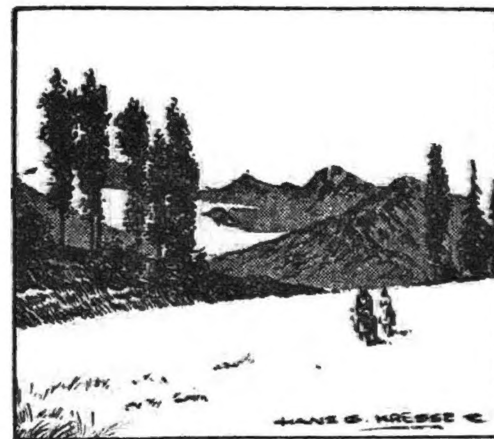
Met een frons in zijn voorhoofd bestudeert Eric het landschap, pogende een weg te vinden, waarmede zij de sneeuwvlakte kunnen omzeilen, doch overal vertoont zich hetzelfde beeld...

Nu, zegt Eric, als hij de toestand in ogenschouw genomen heeft, als het moet dan moet het... en zijn paard aansporend, rijdt hij, gevolgd door Winonah, de helling af op de sneeuwvlakte aan.

Zo veel mogelijk de laagste plaatsen uitzoekend stuurt Eric de zwoegende paarden door het verlaten, doodstille gebied. Overal, waar hij ook kijkt, is sneeuw, sneeuw, sneeuw, tot zijn ogen er pijn van doen. Winonah, gewoon als zij is aan een warm klimaat, huivert, en ook de arme dwerg zit te rillen... Steeds verder drijven zij de paarden de besneeuwde bergen in, en steeds hopelozer en dieper, schijnt het, raken zij in dit labyrinth van sneeuw en ijs verzeild...

Dag na dag, week na week worstelt het kleine ploegje voort door de serene verlatenheid van het landschap. Geens mens, geen dier is in de omtrek te bespeuren.

Winonah, die evenals Pum-Pum steeds meer last krijgt van de hier heersende koude, welke nog verergerd wordt door een snijdende wind, zit bleek en stil op haar moede paard. Haar ogen vallen dicht van moeheid en pijn. Het knorren van haar maag herinnert er haar op nadrukkelijke wijze aan, dat hun laatste maal bestaan heeft uit een paar magere hazen, twee dagen geleden.

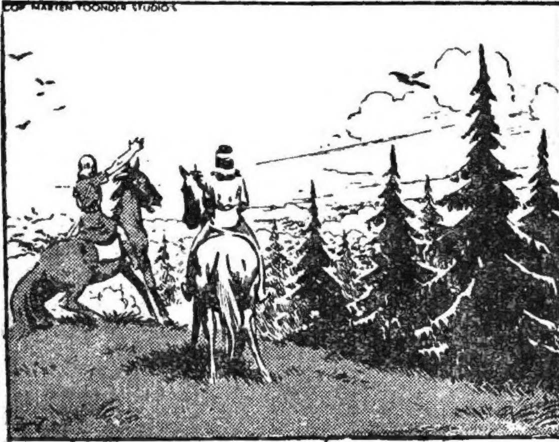
Verbeten en zwijgend ploeteren zij voort. Er gaan dagen voorbij.

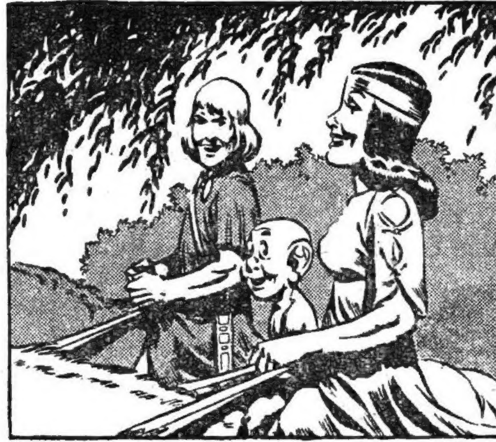
Dan, eindelijk schijnt het als komt er een einde aan hun bange tocht. In de wazige verte doemt het felle bruin van dennenstammen op. Hun laatste restje uithoudingsvermogen op de proef stellend, pogen zij de dodelijk vermoeide rijdieren tot groter spoed aan te zetten, en na enkele dagen zien zij voor het eerst sinds vele weken weer het bronsgroen der naaldbomen...

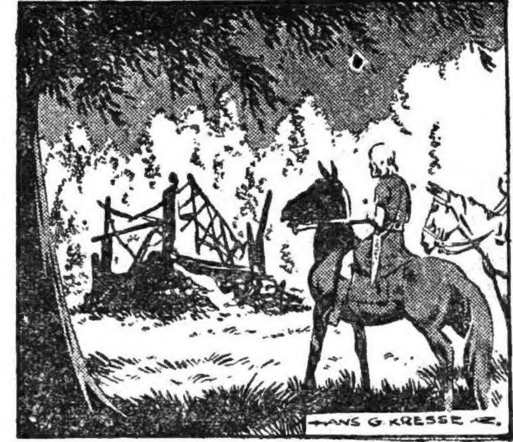
Zij hebben geen fut meer, om zich hierover te verheugen. Zwijgend en verdoofd door het gieren van de scherpe wind, glijden zij van hun paard, en vallen reeds na enkele ogenblikken in een zware slaap.

Hoe lang zij op die plek gelegen hadden weet Eric niet, wanneer hij zijn ogen weer opslaat... De zon staat hoog aan de hemel. Naast hem zit Winonah, die hem nu met een lieve glimlach toeknikt, en Pum-Pum vertoont trots het gevolg van zijn jagerskunnen : een paar vette hazen.

Argwanend neemt Eric intussen de omgeving op. In een dergelijk liefelijke en vruchtbare vallei is de aanwezigheid van mensen niet uitgesloten.

Eric's vermoedens blijken evenwel ongegrond. Geen spoor van mensen is te ontdekken, en ongestoord kunnen de reizigers hun tocht voortzetten. De weken rijgen zich aaneen tot maanden en dan, ten laatste, hebben zij de bergen voorgoed achter zich gelaten. Nu meent Eric ook hier en daar sporen van menselijke bewoners te ontdekken, doch daar hij een ontmoeting liever wil vermijden, om zijn reis niet nodeloos te verlengen, kiest hij met grote zorg zijn weg...

En dan komt het ogenblik, dat Eric beseft dat hun lange, uitputtende reis haar einde begint te naderen. Aan de horizon strekt zich als een blauw lint, de zee uit, terwijl kleine, witte, kringelende vlekjes in de lucht de aanwezigheid van meeuwen verraden. Met een juichkreet begroet Eric zijn trouwe makker.

— De zee ! Winonah ! roept hij verheugend. Onze tocht is ten einde !

Winonah deelt zijn vreugde, doch zij beseft, beter dan haar onstuimige echtgenoot, dat het doel nog niet bereikt is.

Na de helling afgedaald te zijn, stuurt Eric zijn rijdier in galop het zwijgende bos in. Eric is opgewekt bij het vooruitzicht nu toch eindelijk werkelijk spoedig thuis te zullen zijn. Vrolijk pratend rijden zij door het naaldwoud, doch dan slaakt Pum-Pum een gilletje... En wanneer Eric opkijkt, trekt hij verschrikt de teugel strak. Daar, op een kleine, open plek in het bos, staat de nog rokende ruïne van een woning...

Eerst meent Eric met een ongeluk te doen te hebben, doch spoedig verandert hij van mening. In het gras verspreid liggen de stille vormen van dode mensen...

— Een roofoverval, fluistert Eric, nog niet zo heel lang geleden, want de boel rookt nog... Spiedend kijkt hij in het woud, doch alles ligt stil verlaten, en geen geluid verstoort de doodrust op deze plaats.

Snel laat de Noorman zich van zijn ros glijden. Misschien kan hij nog helpen... en ja, zwak meent hij nu een stem te horen. Met vlugge passen snelt onze held, het zwaard in de hand, naar de plaats waar een man in krampachtige houding tegen een boom geleund ligt...

— Water... water ! steunt de ongelukkige. Tot zijn spijt kan Eric deze wens niet inwilligen, daar zij geen water medevoeren, en nergens in de omgeving een beekje of riviertje te bespeuren is... Voorzichtig tilt Eric de man een weinig recht, en hij ziet dat de droge lippen moeizame pogingen in het werk stellen om iets te zeggen...

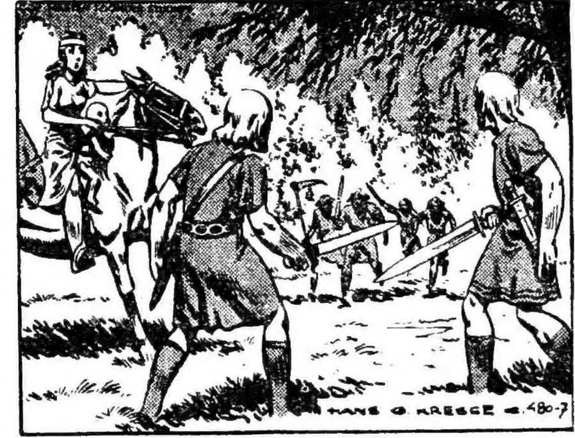
— E—Eric de N—Noor-man... fluistert de ongelukkige moeilijk, het... zal... u... ver... vergaan... naa...

Plots valt het hoofd van de man op zijn borst... Met wijdopengesperde ogen heeft Eric vol afgrijzen naar de griezelige woorden geluisterd... « Eric de Noorman ? Eric de Noorman ? » Wie kent mij hier ? Is deze man helderziende ? denkt Eric verwilderd, wanneer hij het levenloze lichaam terug laat glijden. Wantrouwend poogt hij dit raadsel op te lossen. 's Mans gelaat is hem totaal onbekend. Hij is nooit eerder in deze streken geweest. En toch...

Op dat ogenblik snerpt een waarschuwende gil van Winonah door het bos. Verschrikt richt Eric zich op, en op dat moment flitst iets snorrend rakelings langs zijn gezicht, om met een doffe klap in de boom te blijven steken...

Snel springt Eric overeind, en trekt zonder bedenken zijn zwaard. Degene, die deze pijl op hem afschoot, heeft niets goeds met hem voor, en onze held wapent zich dus bij voorbaat.

Nauwelijks heeft hij zich echter opgericht of een tweetal mannen stormen onder het uitstoten van woedende kreten op hem af...

Net bijtijds weet Eric de stoot van de speer, welke de een hem poogt toe te dienen, af te wenden, en nu begint een verwoed gevecht.

« Dit zijn zeker de mannen die aansprakelijk zijn voor deze wrede moordpartij », flitst het Eric door het hoofd, en daarom poogt hij zijn tegenstanders onschadelijk te maken, zonder hen daarbij te doden. Dit is echter geen gemakkelijke taak, te meer, daar zij vechten met een ijver, een betere zaak waardig, zodat onze held alle moeite heeft hen van het lijf te houden...

Winonah, die met de paarden is komen toesnellen, verbijt zich over haar machteloosheid, en als blikken hadden kunnen doden, was de strijd reeds lang in een schitterende overwinning voor Eric geëindigd. Gespannen kijkt zij toe... doch dan meent zij een beweging waar te nemen tussen de stammen rechts van haar, en opkijkend slaakt zij een verschrikte gil...

Gewaarschuwd kijken Eric zowel als zijn beide tegenstanders op, en daar zien zij vier, vijf kerels, luid schreeuwend, op hen toestormen.

De toestand ziet er voor Eric bij de komst van het aantal krijgslustige kerels niet rooskleurig uit. Zijn tegenstanders laten echter door verheugde kreten blijken, dat de nieuwaangekomenen voor hen versterking betekenen, en zij vallen met verdubbelde ijver aan.

Doch Eric wacht daar niet op. Snel springt hij achteruit, en slingert zich in het zadel. Een flinke por in de zijde en een krachtig aanhalen der teugels doen het dier stijgeren, welk voorbeeld het ros van Winonah getrouw navolgt. De mannen wijken verschrikt terug om de gevaarlijke hoeven te ontwijken, en gelijktijdig springen de paarden vooruit.

De bende krijst van woede, en enkele der kerels jagen de vluchtenden een paar pijlen na, welke echter hun doel missen... Vol woedende teleurstelling zien de aanvallers hun slachtoffers in snelle galop tussen de stammen verdwijnen...

Wanneer Eric meent veilig te zijn voor de bende, laat hij de paarden in draf overgaan... Meer nog dan voorheen is hij op zijn hoede. Dit voorval heeft hem geleerd, dat een ontmoeting met mensen hem niet gewenst lijkt... Klaarblijkelijk wordt het land geterroriseerd door een bende rovers, waarvan zij net een gedeelte ontmoet hebben. Op hun hoede vervolgen zij hun tocht. De avond valt en vanaf een heuvelrug hebben zij een wijde blik op de omtrek... Zij beseffen echter niet, dat zij voor spiedende ogen duidelijk zichtbaar zijn.

Door het voorval met de bende vechtlustige rovers heeft Eric geen tijd gehad, met Winonah over de vreemde woorden van de stervende te spreken, doch nu, voortrijdend door de stille avond, vertelt hij haar, wat de man zegde. Geduldig luistert het meisje toe, en allengs komt er een trek van ongeloof en niet-begrijpen op haar gezichtje. Zij bespreken lang en vruchteloos de mogelijkheden, welke tot de oplossing zouden kunnen leiden, doch tenslotte geven zij het op en rijden zwijgend, ieder in eigen gedachten verdiept, voort.

De nacht valt in en dit is Eric niet onwelgevallig... Immers, de duisternis biedt een zekere beschutting tegen mogelijke rovers. Stil stappen de paarden voort door de wazige nacht, wanneer plotseling weer een bewijs van de werkzaamheid der roversbende opdoemt...

Een zwartgeblakerde ruïne staat spookachtig op een klein veld...

Snel gaan de reizigers deze plek des onheils voorbij, en als plotseling een uil zijn onheilspellende roep laat horen, kan Winonah een rilling niet onderdrukken.

— Wij schijnen ons temidden van een bloeddorstig stelletje rovers te bevinden, fluistert Eric. Oppassen is de boodschap...

Omzichtig stappen de ruiters, op hun paarden gezeten, voort doch eensklaps bemerkt Eric een schittering, als van een zwaard, tussen de stammen der bomen...

— Een overval ! schiet het door zijn hoofd, en snel grijpt hij zijn zwaard. Behoedzaam en op alles voorbereid rijden zij voort, doch dan ziet Eric eensklaps wat de schittering veroorzaakte... Het is de wapenrusting van een man, die daar tussen de stammen roerloos neerligt...

— Wacht hier op mij, fluistert Eric tot Winonah, en hij geeft haar de teugels van zijn paard. Dan laat hij zich snel uit het zadel glijden en sluipt omzichtig naderbij, het zwaard gereed.

— Slaapt de man... of... houdt hij zich zo? Is het een krijgslist?

Onze held staat stil en luistert. Niets verstoort de rust.

Weer gaat Eric voort naar de stille figuur, eensklaps stokt hem de adem in de keel... Met enkele snelle sprongen is Eric nu bij de man. Het is er één van zijn volk... een Viking...

Een kort onderzoek vertelt de ontstelde Eric dat de ongelukkige reeds enkele dagen dood moet zijn.

— Hoe is het mogelijk fluistert onze Noorman onwillekeurig. Geheel in de war door deze ontdekking keert hij bij Winonah terug.

— Het is hier een en al mysterie, stamelt Eric.

— Kan het zijn dat de Vikingen voor deze verwoestingen en moordpartijen aansprakelijk zijn? oppert het meisje ten laatste.

— Onmogelijk! wijst Eric deze veronderstelling van de hand. Koning Wogram, mijn vader, zou dergelijke practijken ten stelligste afkeuren, daar ben ik van overtuigd. Wij Noormannen zijn avontuurlijk, zeker, wij zoeken vreemde landen, doch niet om te moorden en te plunderen.

Een oplossing van het steeds groter wordende raadsel weet onze held niet te geven. Hij poogt de uitlating van de stervende, die op zulke geheimzinnige wijze zijn naam wist, in verband te brengen met de aanwezigheid van deze Viking, doch alles is zo onlogisch...

Verstoord en uit het evenwicht geraakt door de vreemde gebeurtenissen zet het drietal zijn reis voort.

En dan, op een open plek, stuiten zij eensklaps op een klein huisje waaruit door het kleine venster een lokkend schijnsel straalt...

— Mensen, piept Pum-Pum, niet goed, mij weg.

Eric legt het mannetje het zwijgen op, en zij naderen voorzichtig de woning. Op afstand stijgen zij af. Dan gaat Eric alleen verder en kijkt door het venster... Aan een tafel zit een eenzame man. Onze Noorman klopt op de deur en nu roept een schorre stem : « Wie daar ?»

— Goed volk, antwoordt Winonah snel. Hier is een vrouw, die om onderdak smeekt...

— Een VROUW ? roept de stem.

Even later knarst de deur open en de oude man verschijnt met een lantaarn. Op het zien van Eric deinst hij verschrikt terug, doch onze held zegt vriendelijk :

— Wees niet bang, goede man, laat ons binnen. Wij zijn vermoeid en hebben een lange reis achter de rug.

— Um.. knort hij. Gij zijt zeker vreemd hier?

Opgelucht treedt het drietal de kamer binnen, en de man zet hun een karig maal voor. Wanneer de etensresten zijn weggeruimd, zegt de gastheer :

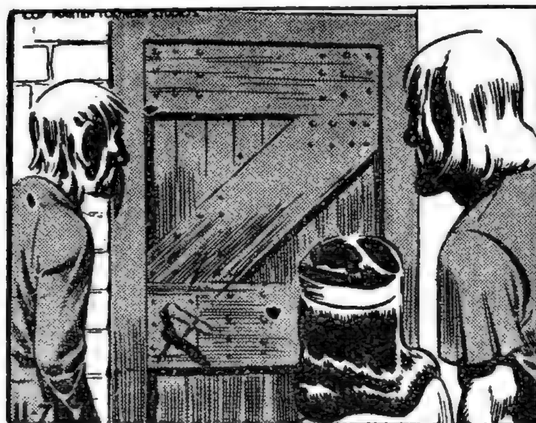
— Wat zoekt gij hier, lieden? Als gij een wijze raad wilt opvolgen, verdwijnt dan snel... Het is hier niet pluis.

Nu vertelt Eric hun wederwaardigheden en de oude knikt begrijpend.

— De mannen die U aanvielen leefden in de veronderstelling, dat gij Vikingen waart. Deze vervloekte Vikingen komen als dieven in de nacht, verwoesten de dorpen en boerderijen, doden het vee en de mannen, en stelen de vrouwen.

Met klimmende verbazing heeft Eric toegeluisterd.

— Tja, vervolgt zuchtend de oude, mijn goede vrouw is ook geroofd... Wij ondervinden aan de lijve, dat koning Wogram dood is...

Terwijl zij aan het spreken waren is aan het raam een gelaat verschenen dat aandachtig het gebeurde in de kamer opnam.

Even stilletjes als het gelaat verschenen is, verdwijnt het ook weer. Driemaal klinkt de roep van een uil door de nachtlucht, doch de vier personen in het kleine, eenzame huisje horen het niet...

Eric is door de mededelingen van de oude man totaal overstuur en heeft alle moeite, dit niet aan zijn gastheer te laten merken.

Plots doet een harde bons op de deur hen verschrikt opkijken. De oude man schuifelt argwanend naar de deur en kijkt of deze gegrendeld is. Er hangt een beklemmend zwijgen in het vertrek, wanneer een ruwe stem roept :

— Open de deur, oude, kent gij Leif van de Lichtenhoeve niet meer?

— Oh, he, ik kom al, krast de oude man, en vlug schuifelt hij naar de deur, welke hij ontgrendelt en opent. Nauwelijks is de deur half open, of een aantal mannen treedt met de wapens in de vuist de kamer binnen, en degenen die Leif schijnt te zijn, gromt tegen de oude man :

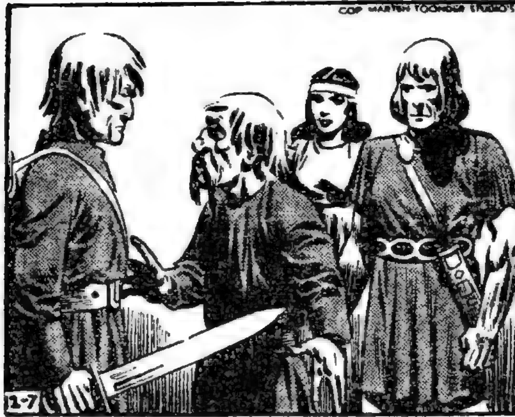
— Zijt gij een verrader, Norg?

Verschrikt kruipt de oude in een hoek en zegt :

— Hoe zou ik?

— Wie is dit dan? schreeuwt Leif, wijzend op Eric. Hem zoeken we; hij was in gevecht met mijn mannen bij de hoeve van de arme Olafson. Olafson lag stervende bij een boom en deze kerel knielde over hem heen. Zonder twijfel heeft hij de arme Olafson vermoord. Woedend springt Eric overeind en grijpt naar zijn zwaard. Doch dan gilt Leif met overslaande stem :

— Grijpt hem... doodt hem ! Hij bewijst zijn schuld, door zijn zwaard te grijpen !

Het ziet er benauwd voor Eric uit.. Pum-Pum is haastig onder de tafel gedoken en zit met rollende ogen het verloop der dingen af te wachten. Bliksemsnel trekt Eric zijn zwaard, en stelt zich op. Doch op het moment dat Leif op Eric toe wil springen treedt de oude man trillend als een riet, maar beslist tussenbeide.

— Houdt op mannen ! kraakt zijn stem. Wat spreekt ge voor onzin ! Ziet ge niet dat mijn gast een vrouw bij zich heeft ?

— Gestolen ! wordt er geroepen.

— Kijkt haar aan, krast de oude dapper, het is ons type niet. Hebt ge ooit zo iemand onder ons gezien ?

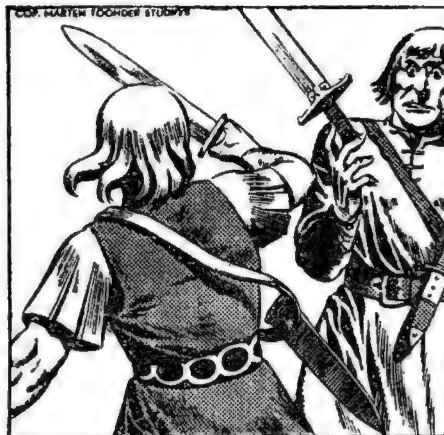
— Ga weg, gromt Leif, nadat hij vruchteloos gepoogd heeft de argumenten van de oude man te verwerken. Allemaal onzin... en hij wil de zwakke oude op zij duwen.

Doch op dat ogenblik gebeurt er iets, dat waarschijnlijk Eric's leven redt... Een man komt hard aanlopen over de bosweide, en stormt de kamer binnen :

— Te wapen ! vlucht ! schreeuwt hij. De Vikingen komen !

Op de door de maan overgoten zee nadert spookachtig een aantal ranke scheepjes. Zwaarden glinsteren in het fletse licht, en zwak voert de wind een wild strijdlied mee.. De Vikingen komen...

Een grote verwarring maakt zich van de aanwezigen meester, wanneer zij dit onheilspellend bericht horen. Plotseling zijn de mannen vergeten wat hen naar de hut van de oude gevoerd had, en angstig verlaten reeds enkelen de hut, om zich ver in het woud te verstoppen voor de gevreesde Vikingen...

Met gemengde gevoelens ziet Eric deze paniek aan, doch een gesmoorde kreet van Leif waarschuwt hem, dat het gevaar nog niet geweken is..

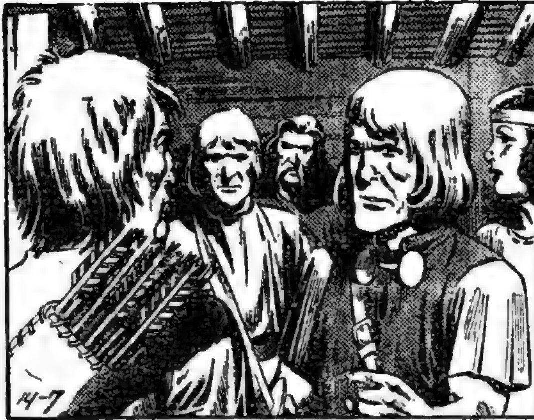
— Hier staat er een, die we gemakkelijk baas kunnen, DIE SPION ! schreeuwt de kerel, en zijn zwaard opheffend, springt hij op Eric toe.

Behendig pareert de Noorman de slag, het staal beukt op staal en enkele minuten lang is er niets dan wapengekletter in de hut te horen...

— Bezin u man, schreeuwt degene, die de tijding van de komst der Vikingen meldde. Ge verspeelt kostbare tijd !

Doch Leif luistert niet. De dikkop is niet voor rede vatbaar, nu zijn woede goed oplaait...

Eric wil geen bloed vergieten, daar hij een plannetje in zijn hoofd heeft, en na een korte schermutseling stoot hij het zwaard uit de hand van zijn tegenstander. Leif slaakt een angstige gil en enkelen der vluchtende mannen keren haastig naar de hut terug, om zo nodig hun aanvoerder bij te staan. Doch dit is niet nodig : Eric koestert geen haat jegens deze door het noodlot vervolgde mensen en hij neemt er genoegen mee, zijn tegenstander met zijn zwaard in bedwang te houden, waarbij hij echter de overige mannen niet uit het oog verliest...

— Luister, domoor, zegt Eric dan. Ik ben uw vijand niet. Integendeel : ik wil u alleen helpen.

Verwonderd heeft Lejf naar deze onverwachte woorden geluisterd, en in zijn langzaam werkende hersens komt eindelijk het heldere denkbeeld door, dat deze vreemde man hun vijand niet schijnt te zijn.

— Waarom zijt gij zo doodsbenauwd voor een handjevol Noormannen? Kom nu ! IK wil u helpen. Als gij **MANNEN** zijt inplaats van poetslappen, garandeer IK u, dat die « griezelige Noormannen » geen tien meter op het strand komen...

Even is het stil in de kamer, maar dan gonst er, aarzelend nog, een instemmend « ja » door het vertrek.

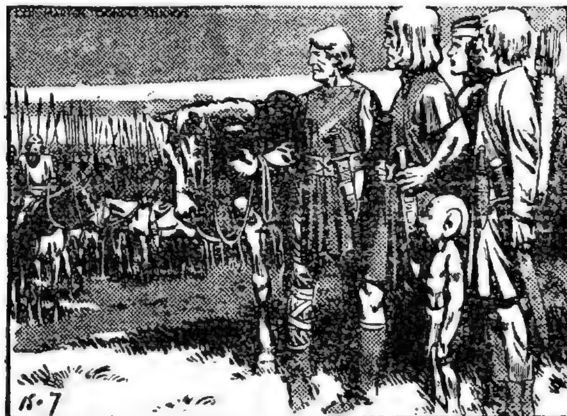
— Erg geestdriftig zijt gij niet, zei Eric, maar luistert nu : bezit gij paarden? Op een bevestigend antwoord gaat hij snel voort :

— Prachtig ! trommelt alle tevreden mannen op, **ZO SNEL MOGELIJK**. Slechts snelheid kan ons redden !

Wanneer een tweetal mannen haastig de hut verlaten om dit bevel uit te voeren vervolgt Eric, zich meer in het bijzonder tot Leif wendend :

— Hier is mijn plan ! En met een stuk houtskool lijnen trekkend : Kijk, hier landen de Vikingen, de ruiters stellen zich, onder mijn aanvoering in het bos, oostelijk van de landingsplaats. op. Gij, Leif zoekt zoveel mogelijk de beste boogschutters uit en verbergt u achter de duinen tegenover de landingsplaats. Wanneer de Vikingen geland zijn, laat de boogschutters hun werk doen. Houdt hun aandacht vast, geef ze de indruk, dat de gehele bevolking zich dáár geconcentreerd heeft... Als alle Vikingen op het strand zijn, zal ik met mijn ruiters een wig drijven tussen hen en de zee, en zij zitten als ratten in een val...

Een instemmend gebrom is het antwoord van de mannen. Het plan is goed, doch de tijd dringt.

In angstige spanning verstrijken de minuten in de hut van de oude. Het wachten is nu op de ruiterij, en een zucht van opluchting vaart door de bedompte ruimte, wanneer een stilaan aanzwellend hoefgedreun zich laat horen... Vlug treden Eric, Winonah en de overige aanwezigen naar buiten, waar een heldere streep aan de horizon de naderende dag aankondigt, en door veler hoofd gaat de gedachte dat de Vikingen altijd bij zonsopgang aanvallen...

Een man die een zwart paard aan de teugel leidt treedt op Eric toe :

— Hier zijn vijftig man, en een paard voor U, zegt hij. Wij zijn gereed, om de vijand het hoofd te bieden.

Met een goedkeurend woord slingert Eric zich in het zadel. Winonah en Pum-Pum zullen, tot de strijd ten einde is, in de hut van de oude blijven, en na een bemoedigend knikje tot zijn vrouw wordt het plan nog eens in het kort herhaald...

Dan verdwijnt de ruiterij op spookachtige wijze in het duistere woud...

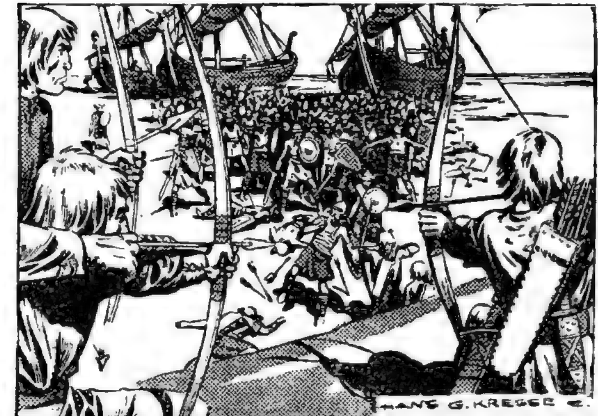
De uren verstrijken traag, en de morgen breekt aan. Zwijgend en zenuwachtig liggen de boogschutters in hun posities, terwijl hun ogen in spanning de horizon afturen.

En dan, met een schok, ontwaart een hunner een drietal zeilen, welke plotseling van achter een landspunt vandaan komen, en beangstigend snel naderen. Ook Eric, vanuit zijn verborgen stelling, heeft de zeilen opgemerkt. Met een vastberaden gebaar gebiedt hij zijn ruiters op te stijgen.

De strijd nadert snel.

Voortgedreven door de morgenbries glijden de drakkars over de zee... De Vikingen bestuderen de kust en het kleine gehucht.

— De lafaards! schimpt de aanvoerder, een vierkante, gebaarde kerel. Als ze onze naam horen noemen, vluchten ze als ratten !

Zacht schuren de rompen van de scheepjes over het strand, en nauwelijks zijn de drakkars tot stilstand gekomen of de eerste Viking, de aanvoerder Hatha zelf, springt over boord, weldra gevolgd door zijn strijders. Plassend door het water rennen zij naar het strand en de verlaten hutten.

— Steekt er de brand in ! schreeuwt Hatha. Doodt ieder, die zich vertoont, behalve de jonge vrouwen en meisjes.

Onder luid gejoel stormen de Vikingen als een vernietigende lawine het strand over naar de hutten. Geen ogenblik verwachten zij tegenstand te zullen ondervinden... Zij zijn immers onoverwinnelijk...

Doch bitter zullen zij hun onstuimige stormloop moeten betalen, want eensklaps suist iets door de lucht en de Viking naast Hatha zakt ontzield ter aarde.

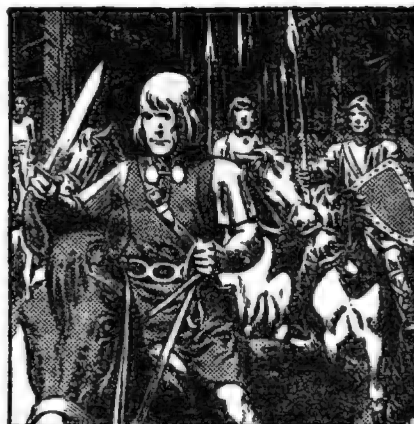
— Halt ! brult Hatha. Verzamelen en er op los !

Een bulderend, angstwekkend gelach gaat op, maar het schijnt dat de onzichtbare tegenstander toch niet helemaal uit oude mannetjes bestaat, want nu daalt een regen van pijlen op de Vikingen neer, en wit van woede ziet de aanvoerder een aantal zijner krijgers in het zand bijten...

De Vikingen beginnen een stormloop op de hutten, maar halverwege blijven Hatha en zijn krijgers onthutst staan, want nu rijzen er overal van achter de duinen boogschutters overeind, die een gemakkelijke prooi hebben aan de dichte troep Vikingen.

Hatha begrijpt, dat slechts een lijf aan lijf gevecht aan deze onverwachte tegenstand een einde maken kan, en nogmaals hervatten zij hun stormloop, vastbesloten de weerstand te vernietigen.

Vanuit hun schuilplaats wachten Eric en zijn ruiters op het juiste ogenblik van ingrijpen. De spanning onder zijn mannen is groot en ook Eric bijt op zijn lippen. Tot zover gaat alles volgens de plannen, doch van hem en zijn ruiters hangt het welslagen af. Een iets te vroeg of iets te laat ingrijpen kan alles bederven.

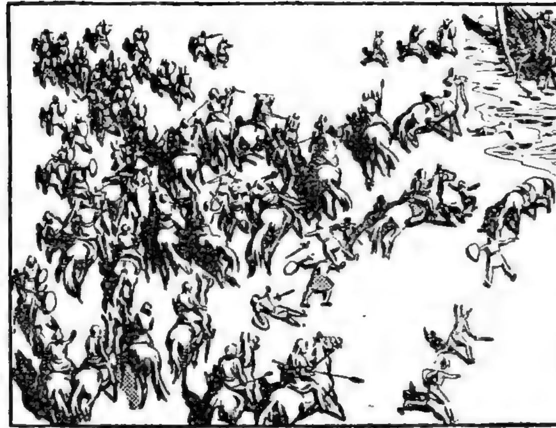
Langzaam, ziet Eric, naderen de Vikingen de duinen en de hutten ...een klein aantal van hen is, als gebruikelijke voorzorgsmaatregel, bij de boten gebleven en langzaam heft Eric het zwaard, ten teken dat het ogenblik van de stormloop is aangebroken... Vlug van draf in galop overgaande, stuurt Eric zijn ros onder de bomen vandaan, het strand op, en als een levende muur volgt hem de ruiterschaar...

De strijd tussen de hutten duurt onverminderd voort... Een aantal boogschutters is handgemeen geraakt met de Noormannen, en het ziet er niet rooskleurig voor de eersten uit. Doch de overige boogschutters weten de afstand te bewaren en langzaam terugtrekkend zenden zij salvo op salvo van pijlen midden de gelederen hunner tegenstanders.

Eensklaps treft een naderend gedreun hun oor ook. Enkelen der Vikingen kijken verwonderd op, en met afgrijzen zien zij nu een troep ruiters in woeste vaart op zich afkomen.

— Alarm! buldert een der Vikingen en het gevaar ziende keert hij zich zonder bedenken om en vlucht naar de boten, weldra gevolgd door de hele orde. Tegen een stormlopende troep ruiters is geen weerstand mogelijk. Zo zij de boten kunnen bereiken vóór de ruiters hen de pas afsnijden, zijn zij gered, maar anders...

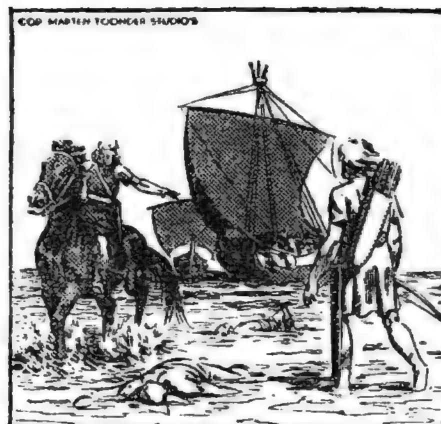

Aan het hoofd van zijn mannen stormt Eric op zijn koolzwart ros in volle galop op de Vikingen in. Met de arm beduidt hij een gedeelte der ruiters, een cordon te trekken rond de vechtenden, om ontsnapping onmogelijk te maken. Reeds valt de troep Noormannen uiteen in kleine hoopjes vluchtenden en Eric tot zijn spijt ziet dat een gedeelte der Noormannen de boten reeds heeft bereikt.

Als een stormram breekt Eric met zijn ruiters de rijen der Noormannen binnen, hen dwingend tot een gevecht. In een oogwenk is het strand herschapen in een slagveld, waarop mensen en paarden in ogenschijnlijk wilde wanorde dooréén stuiven. De Noormannen zijn totaal de kluts kwijt... Hatha schreeuwt en buldert, doch zonder succes : zijn mannen, voor zover zij niet onder de voet gelopen worden, denken er niet aan weerstand te bieden. Hun enige doel is nog te trachten heelhuids hun schepen te bereiken. Zij zien zich omringd door de dood. Een grote blonde kerel is in het heetst van het gevecht, onstuimiger dan alle anderen, zijn mannen aanvurend en bevelen schreeuwend. Voor menige Viking die in dat onverschrokken gelaat keek, was het tevens de laatste blik in deze wereld...

Toch is Eric niet tevreden. Zijn opzet is slechts gedeeltelijk gelukt : de ring rond de Vikingen kon niet geheel gesloten worden. Een groot aantal mannen is er in geslaagd naar de drakkars te ontkomen, en onder hen bevindt zich een grote gebaarde kerel, waarin Eric de aanvoerder vermoedt...

Ziende dat een aantal Noormannen tracht in de boten te ontsnappen, scheiden zich verscheidene ruiters af om te pogen dit te verhinderen. Ook boogschutters snellen naderbij, en terwijl de Vikingen al hun macht in het werk stellen, om hun scheepjes in zee te duwen, vallen er verscheidene ten offer aan de pijlen en lansen van de overwinnaar. Toch slagen zij er in twee scheepjes vlot te krijgen, en zijn mannen aan hun lot overlatend, legt Hatha de zeilen naar de wind. Langzaam glijden de drakkars zeewaarts...

De ruiters staan op het punt hun zenuwachtige paarden de zee in te drijven, wanneer de stem van Eric hen daarvan weerhoudt.

Komt, mannen, roept hij. Gebruik uw krachten tegen de tegenstanders op het strand. Deze kerels zijn ons ontsnapt, daar is niets aan te doen...

En teruggehouden door Eric, keren de mannen op hun schreden terug, om de strijd, welke op het strand nog steeds voortwoedt, tot een spoedig einde te brengen.

Inmiddels staat Hatha op de achtersteven van zijn drakkar en staart met een somber gelaat naar het verdwijnende strand. Nog nooit is hem op zo'n gevoelige manier een nederlaag toegebracht, en zijn gedachten gaan naar de geheimzinnige aanvoerder, die hiervan de schuld, of liever de oorzaak is...

Onder die driemaal verdoemde honden was er één die mij bekend voorkwam..., zegt één naast hem zittende Viking.

Langzaam knikt Hatha en peinzend antwoordt hij :

— Ja... Deze geheimzinnige persoon lijkt als twee druppels water op onze koning, Eric de Noorman... Ik zal dit ten spoedigste aan de koning mededelen. Het lijkt veel op zwarte toverkunst.

Zonder medelijden wordt de strijd door Eric en de kustbevolking tegen de Vikingen voortgezet, en ten laatste smeekt een trillende stem, vanuit de opeengedrongen troep zich wanhopig verwerende Noormannen, om overgave. De wapenen worden gestrekt en langzaam nadert Eric de verslagen vijanden.

Met gemengde gevoelens slaat Eric de ontmoedigde troep gade. Voor het eerst na vele, vele jaren, ziet onze held zijn landgenoten weer, maar welk een weerzien is dit ! Niet als toekomstig vorst staat hij hier tegenover zijn volk,maar als overwinnaar tegenover een bende medogenloze moordenaars. Eric kan het niet begrijpen...

Langzaam laat hij zich van zijn paard glijden en treedt de Vikingen tegemoet, die hem met wijd open ogen van verbazing en ontsteltenis aanstaren...

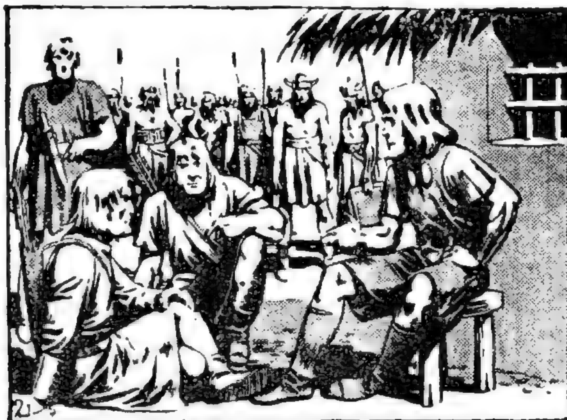
— Wie... zie zijt gij, heer? stamelt een oude, vermoeide man, maar Eric zegt bars :

— Zwijg ! Niet gij, maar ik stel hier de vragen. En na een korte pauze, terwijl hij slechts met moeite zijn ontroering kan verbergen, vervolgt onze held : Sinds wanneer zijn de Noormannen laffe sluipmoordenaars en dieven geworden ? Wat of wie heeft u op dit armzalige pad gebracht ? Is dit de geest welke over Noorwegen hangt ?

Zwijgend heeft de oude Viking geluisterd, en nu het woord doende voor zijn kameraden, fluistert hij beschaamd :

— Wij moeten heer ! Geloof mij. Ik ben een oud man en koning Wogram heb ik altijd trouw gediend. Maar zijn zoon Eric is een ondier. Hij stelt misdadigers aan als hoofdmannen, en wij moeten gehoorzamen... Sedert de goede koning Wogram dood is, heerst er onrust. Er is weer oorlog met koning Zangha uit het Oosten.

Maar gij heer, vergeef mij als ik het zeg, gij zijt sprekend koning Eric. Het is net, of ik hem voor mij zie. Wie zijt gij toch ?

Eric geeft geen antwoord op deze vraag, en zonder een woord te zeggen keert hij zich om en wenkt Leif...

— Ik heb met de gevangenen gesproken, fluistert hij, wanneer zij zich buiten gehoorsafstand bevinden. Er schijnen enkele Vikings onder te zijn, die tegen hun zin hier zijn... Ik heb een voorstel, luister, en dan vraagt Eric, als wederdienst voor de hulp welke hij de bevolking geboden heeft, de beschikking over een aantal betrouwbare Vikings, waarmede hij in de drakkar de Oostzee wil oversteken, daar hij met « Eric de Noorman » nog een zaak in het reine te brengen heeft. Onze held biedt Leif aan, mee te gaan naar Noorwegen, doch deze schudt het hoofd en zit gedurende enkele ogenblikken diep na te denken.

Om verdere hersengymnastiek te voorkomen stemt hij toe.

Geholpen door de oude Viking zoekt Eric nu een aantal betrouwbare mannen uit, wie hij in korte trekken vertelt, waar het om gaat, De Vikingen zijn wel achterdochtig, doch worden het toch eens.

Een ruiter wordt nu uitgezonden, om Winonah en Pum-Pum te halen ,terwijl Eric zich inmiddels uit de oorlogsbuit behoorlijke kleding kiest.

Wanneer Winonah en Pum-Pum, overgelukkig dat de strijd tot zo'n goed einde is gebracht, aankomen, wil Eric zijn vertrek niet langer meer uitstellen. Hartelijk neemt hij afscheid van de mannen :

— Wees niet bevreesd mijn vrienden. Ik ga thans naar Noorwegen. Koning Eric, de Noorman, zal u niet langer het leven onaangenaam maken.

Dan klimt ons drietal aan boord van het schip, waar de zwijgende Vikingen reeds wachten en nagewuifd door de dankbare bevolking, zet het scheepje koers naar Noorwegen.

Met de wind in de zeilen glijdt de boot over de schuimende golven. Peinzend laat Eric zijn blikken gaan over de Vikingen die hem vrijwillig gevolgd zijn... Het is nodig, dat hij hun de waarheid vertelt, maar hoe zij daarop zullen reageren is een grote vraag...

Dan wenkt Eric enkele der oudere mannen, en in voorzichtige bewoordingen deelt hij hun de stand van zaken mede. Stomverbaasd staren de Vikingen onze held aan. Het is duidelijk, dat zij Eric niet geloven, maar toch... de gelijkenis...

Om hen te overtuigen somt hij enkele dingen op uit vroeger tijden.

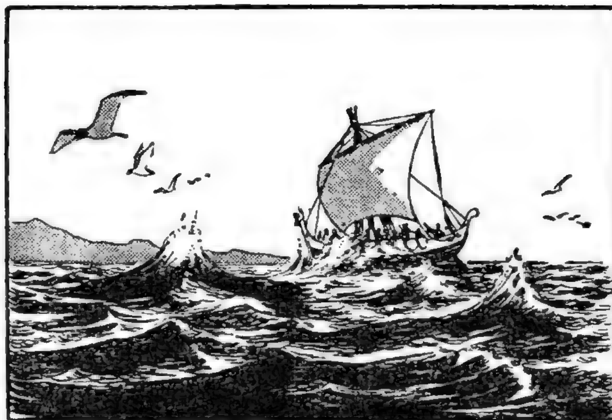
— Maar... maar, dan zoudt gij onze Koning zijn, stamelt één der mannen. En Eric de Noorman — is direct na de dood van Wogram teruggekeerd. Hoe kan dàt dan?

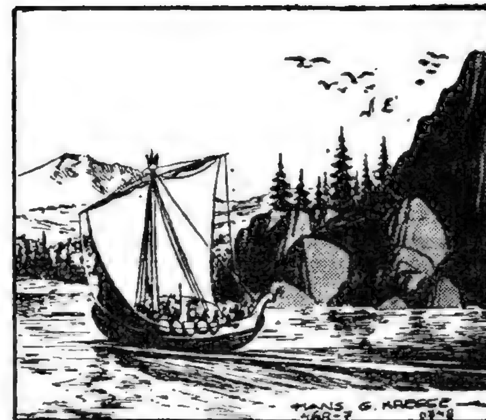
— Heel eenvoudig, zegt Eric. Gij herinnert u, dat ik met een vloot naar Franconia ging om mijn bruid te halen. Op één der schepen bevond zich mijn neef, Omon. Ons schip raakte in de storm de vloot kwijt en sedertdien heb ik de halve wereld rondgezworven. Omon, denkende dat ik omgekomen was, heeft gewacht tot na mijn vaders dood, en heeft zich voorgesteld als de « teruggekeerde » verloren zoon.

— Ik geloof het ! zegt de Viking opgewonden. Ja, zo moet het zijn ! En ik ben de eerste, om mijn koning te begroeten...

En terwijl het kleine scheepje van Eric over de golven van de Oostzee vaart, brengt Hatha de valse Eric de Noorman de tijding van het mislukken van zijn rooftocht. Onbewogen luistert de koning toe, doch wanneer hij hoort, dat de aanvoerder der kustbevolking zijn sprekend evenbeeld is, rijst hij verschrikt half op uit zijn zetel, en een dodelijke dreiging komt op zijn bleek gelaat...

De tijding, dat zijn dubbelganger op komst is, vervult Omon met grote ongerustheid en angst. Het is mogelijk, dat hier van toeval sprake is, zelfs kan het gezichtsbedrog geweest zijn. Niettegenstaande dat houdt de valse koning er rekening mee.

Op zijn roepen verschijnt een dienaar, en tot deze zegt Omon :

— Een intrigant, een oplichter, heeft het op mijn troon en mijn leven voorzien. In niet geringe mate wordt hij in dit voornemen gesteund door een zeer treffende gelijkenis, welke deze ontaarde met mijn gelaat vertoont. Wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat deze bedrieger op onze kusten landt. Zendt daartoe spionnen uit in alle richtingen met de opdracht, deze gevaarlijke man terstond van het leven te beroven.

Buigend verdwijnt de bediende om deze opdracht te doen uitvoeren, en met een duivels lachje fluistert Omon :

— Zo, lief neefje, U wacht een hartelijke ontvangst...

Inmiddels heerst op Eric's schip grote vreugde over de aanwezigheid van de ware koning van Noorwegen. De Vikingen dragen hun liefde voor de vader over op de zoon en Eric bemerkt spoedig, dat deze mannen voor hem door het vuur zullen gaan. Er wordt nu besloten met koning Langha in betrekking te komen, om de rechten op koning Wogram's troon kracht bij te zetten.

Op een morgen is de kustlijn in 't zicht. Verscheidene malen heeft Eric al gevraagd naar de doodsoorzaak van zijn vader, doch geen der mannen is in staat, hem daarop te antwoorden. En langzaam dringt zich het denkbeeld bij onze held op, dat koning Wogram een gewelddadige dood gestorven is.

Tegen de middag vinden de Vikingen een kalme baai, en hier besluiten zij aan land te gaan. Zij zijn zich helaas niet bewust, van het feit dat hun komst reeds lang door scherpe ogen opgemerkt is.

Met een kalme vaart loopt het schip de baai binnen, en de kiel blijft even later vóór het smalle strand in het zand steken. Als eerste springt Eric overboord, waarna hij Winonah en Pum-Pum helpt bij het ontschepen. Aarzelend volgen hem de trouwe Vikingen.

Onderzoekend neemt Eric de omgeving op. Er heerst hier een stilte, welke slechts verstoord wordt door het ruisen der zee en de kreten der vogels. Een betere plek om onopgemerkt te landen hadden zij zich niet kunnen wensen. Moeizaam klautert het troepje tegen de rotsen op, en belangstellend vraagt Eric, hoe de Scandinavische lucht Winonah bevalt.

— Bedenk, lacht hij, ge zult er van nu af aan in moeten leven. Zijn vrouw verzekert hem echter dat ze verrukt is over de schoonheid van haar nieuwe vaderland, en dit vervult Eric met begrijpelijke trots. Na een moeizame klimpartij over de gladde kustrotsen zien zij een rollend landschap voor zich liggen, en Eric beslist :

We zullen ons eerst in het bos begeven ! Hoe minder personen getuige zijn van onze aankomst, hoe beter. De Vikingen zijn in deze streken, dank zij mijn neef Omon, niet zeer geliefd, naar ik vrees.

Indien één van hen bij toeval naar de hoge rotsen gekeken had, zou hij hebben kunnen vaststellen, dat tenminste twee personen getuige waren van hun landing. Deze twee personen kijken belangstellend toe en dan zegt een van hen :

— Kom naar de paarden. Wij moeten ons vergewissen...

Terwijl Eric en zijn troepje in een stille baai aan land zijn gegaan, worden zij vanaf een hoogte bespied door twee ongure mannen... Als katten, stil en geduldig, beloeren de twee heerschappen het kleine groepje mensen, doch dan trekken zij zich in de schaduw terug, waar twee paarden staan.

— Wij zullen deze lieden eens van nabij bekijken, fluistert een van de kerels. In een van hen meen ik de dubbelganger van onze koning te ontdekken. Wij zullen zien.

Behendig slingert hij zich op zijn paard, terwijl zijn metgezel dit voorbeeld volgt.

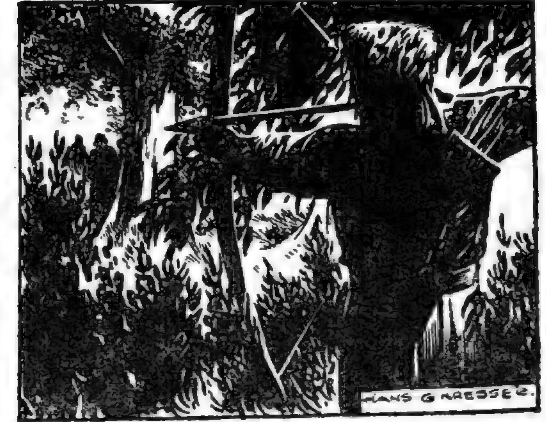
Inmiddels lopen Eric en zijn gezelschap over de rotsige bodem in de richting van het woud... Eensklaps meent onze held hoefgetrappel te vernemen, en luisterend staat hij stil. Zijn mannen hebben het ook gehoord en op een hoop staan zij argwanend in het rond te kijken. Plotseling komen van achter de rotsen twee mannen aangereden, die, blijkbaar verrast door hun aanwezigheid, de teugels inhouden en het gezelschap onderzoekend opnemen. Ten laatste blijft hun blik gevestigd op Eric, en wanneer deze, gevolgd door de anderen, van de rotsblokken in het zachte gras springt, zegt een van hen :

— Voorwaar, gij deed mij schrikken. Eén ogenblik meende ik, Eric de Noorman voor mij te hebben. Gij vertoont een ontstellende gelijkenis met hem, heer... En langzaam zijn paard aanzettend roept hij Eric in het voorbijrijden toe :

— Wees voorzichtig heer. Die gelijkenis kan u noodlottig worden.

Door de vreemde ontmoeting met de twee mannen, maakt zich een onbehaaglijke stemming van het gezelschap meester. Peinzend staart Eric de ruiters na. Een innerlijk gevoel zegt hem, voorzichtig te zijn. Hij herhaalt in gedachten nog eens de woorden van de ene ruiter, en dan bedenkt hij eensklaps achterdochtig hoe vreemd het is, dat de ruiters wel een treffende gelijkenis tussen hem en Omon opmerkten, maar toch geen ogenblik in de veronderstelling kwamen werkelijk voor de gevreesde « Eric de Noorman » te staan. Bovendien, hoe konden deze twee kerels weten wat voor uiterlijk « Eric de Noorman », hun koning, bezat?

Zijn mannen, evenals Winonah en Pum-Pum, zijn ook ver van gerust. Allen voelen dat er iets onnatuurlijks was in de ontmoeting, en zij besluiten op hun hoede te zijn. Op aanraden van onze Noorman leggen de Vikingen hun helmen en andere kentekenen af, en dan vervolgen zij hun tocht door het woud.

Hier overleggen Eric en zijn mannen, en zij komen overeen, dat de beste oplossing is, in contact te treden met koning Langha, die er ongetwijfeld voor te vinden zal zijn, de verrader te verdrijven. Bij een paar houthakkers vragen zij de weg naar de burcht van Langha.

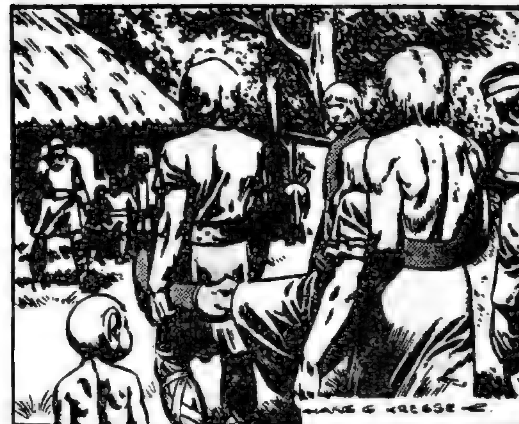
Wanneer zij de aangeduide richting inslaan, kan Eric vaststellen, dat geen der houthakkers iets vreemds aan Eric of zijn troep opgemerkt schijnt te hebben.

Eric sust zich nu met de gedachte, dat voor hun eerste ontmoeting een redelijke verklaring te vinden zou zijn, als hij de omstandigheden kende.

Opgewekt vervolgen de mannen nu hun tocht. Geen van hen heeft er erg in hoe de takken van een bosje opzijgeschoven worden. Een donkere gestalte richt zich op, en legt haar boog aan op de zich verwiwjderende figuur van onze held.

Vrolijk pratend stapt het gezelschap door het zomerse woud.

— Weet ge, zegt Eric, wanneer men zo in de natuur wandelt, is het moeilijk in te denken, dat er zoiets bestaat als...

Opeens breekt hij zijn zin af. Iets is fluitend aan komen suizen, en met een pijnlijk gezicht wankelt Eric. In zijn rug steekt een trillende, wrede pijl...

Hevig ontsteld slaakt Winonah een luide, angstige gil.

De oude Viking heeft evenwel niet de tijd genomen naar de getroffene om te kijken. Koelbloedig trekt hij zijn zwaard en snelt met lange passen in de richting, waaruit de pijl kwam.

De oude Viking ziet eensklaps vóór zich een schaduw tussen de stammen wegschieten, en even later hoort hij het geluid van hoefgetrappel. De Viking begrijpt, dat een achtervolging nutteloos is.

— Eric... Eric, fluistert Winonah met gebroken stem,

— Dood, dood, dood, goei meester, klinkt het klagend stemmetje van de krampachtig snikkende Pum-Pum.

Snel en zakelijk onderzoekt de Viking het slachtoffer.

Hij leeft nog, zegt hij dan geruststellend, en zich tot de overige Vikingen wendend, vervolgt hij :

— Kom, volgens de houthakker bevindt zich hier in de buurt een herberg. Laten wij de koning daarheen brengen.

Twee stoere Noormannen tillen de stille figuur van hun Koning op en zwijgend zet de stoet zich in beweging.

Op een open plek in het bos staat de herberg, en als de waard de zwijgende troep ziet naderen, treedt hij hen snel naderbij. Doch er zijn nog twee personen, die nu met meer dan gewone belangstelling de aankomst van de gewonde gadeslaan...

— Wat is er gebeurd? fluistert de waard.

— Een sluipmoordenaar vergreep zich aan onze vriend antwoordt een der Vikingen bits. Maak kamers gereed, vlug wat...

Op deze woorden wisselen de beide vreemdelingen, die zoals Winonah verrast opmerkt dezelfde zijn, die zij na hun landing ontmoetten ,een snelle blik.

Op de bovenverdieping heeft de waard kamers in gereedheid gebracht, en Eric wordt te bed gedragen. De waard blijkt iets van heelkunde te weten, want hij onderzoekt met kennis de diepe wonde.

— Er is geen gevaar bij, zegt hij. Rust zal hem genezen.

Nauwelijks is de man vertrokken, of Eric opent zijn ene oog en zegt zacht :

— Ik heb de woorden van die man gehoord. Over een paar dagen kan ik de reis weer voortzetten, meisje.

Verschrikt legt zijn vrouw hem het zwijgen op, doch onverstoorbaar praat Eric door. Hij dankt zijn trouwe Vikingen voor hun bijstand, en na deze woorden verlaten de mannen de kamer.

Nu zijn nog slechts Pum-Pum en Winonah bij de gewonde. De kleine man is overgelukkig, nu hij ziet dat zijn beschermer weer wat opkikkert.

Rust daalt neer over de herberg. Maar dan knarst de deur. Een stille schaduw glijdt binnen. Langzaam nadert de gestalte Eric, en twee schitterende ogen staren naar het gelaat van de slapende Noorman.

Dan met een sluipende ,onhoorbare stap, treedt de onheilspellende figuur op het bed toe. Langzaam gaat zijn rechterhand omhoog, en een door het venster binnendringende manestraal belicht met een plotselinge schittering een lange, scherpe dolk..,

Pum-Pum, de kleine dienaar van onze Noorman slaapt onrustig. De deken kriebelt hem in het gelaat en hij droomt dat een walgelijke grote spin hem met haar harige poten poogt te wurgen. Met een gesmoord gepiep ontwaakt het kleine mannetje. Het angstzweet staat hem op het voorhoofd. Benepen gluurt hij in het halfduister om zich heen. De spin is er niet, maar wel hoort hij een gerucht in de gang... Een sluipende tred... nu piept ook een deur...

Pum-Pum zit versteend en kijkt met grote ogen naar de deur van zijn kamertje. Maar neen, het is de deur van de kamer naast de zijne... de kamer van zijn meester...

« Onraad » schiet het door zijn hoofd, en met knikkende knieën glipt hij uit bed. Het kleine mannetje siddert van angst, maar hij is vast besloten zijn grote meester niet in de steek te laten, indien er werkelijk gevaar mocht dreigen. Gewapend met een dikke stok glipt hij onhoorbaar zijn kamer uit en nu ziet hij, dat de deur van Eric's vertrek half open staat.

— Ik geloven het zijn meesteres... denkt het kereltje hoopvol, doch niet zeer overtuigd sluipt hij naar de deuropening en gluurt de kamer binnen.

Met moeite onderdrukt Pum-Pum een gil van afgrijzen. Als gehypnotiseerd staart hij naar de lange dolk, welke de vreemde man, die met de rug naar hem toe staat, nu opheft voor een dodelijke stoot. Maar dan bliksemsnel gaat de arm van de dwerg omhoog en op het ogenblik dat de moordenaar wil toesteken treft hem de met feilloze zekerheid geworpen stok tegen het achterhoofd...

De man slaakt een verschrikte kreet en laat het moordwerktuig vallen. En bijna gelijktijdig ontwaakt Eric...

Onthutst staart onze held naar de man, die op het punt stond zijn moordenaar te worden... Hij werpt zijn dekens opzij en wil de aanrander te lijf gaan, wanneer iets merkwaardigs geschiedt...

Iets kwetterends schiet door de kamer en klautert als een kwaad aapje tegen de overlaat op. Alles is zo snel in zijn werk gegaan, dat Eric en diens aanrander pas beseffen wat er gebeurt als het alweer bijna achter de rug is...

Pum-Pum, wild en briesend van woede, heeft de strijd voor zijn meester aangebonden. Hij is de aanvaller boven op de nek gesprongen en timmert er nu lustig op los, terwijl hij gelijktijdig zijn slachtoffer op pijnlijke wijze van een gedeelte van diens haardos ontdoet.

Eric vindt de dappere strijdlust van zijn trouwe dienaar zo koddig, dat hij in een bulderend gelach uitbarst.

Op het rumoer zijn de trouwe Vikingen naderbij gesneld, en die nemen nu de man van Pum-Pum over... Met een lang gezicht neemt hij Pum-Pum op, die met flikkerende oogjes en een nijdige snoet de blik met rente teruggeeft.

Op bevel van Eric treedt de overmeesterde onverlaat tot voor het ziekbed, en dan zegt onze Noorman :

— Aha ! ik herken u... Een van de twee kerels, die wij reeds ontmoet hebben... en ik verwed er mijn hoofd op, dat ik deze pijlwonde ook aan u te danken heb. Waar is uw vriend?

Deze is er echter vandoorgegaan, en rijdt nu met de paarden in snelle galop het woud in.

— Hem hebben ze... Maar mij zullen ze niet krijgen, gromt hij. Wat hem mislukte, zal ik afmaken, vroeg of laat...

En de kerel verdwijnt in het duistere woud.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Inmiddels overlegt Eric, hoe hij de gevangene het best kan aanpakken. Een kort verhoor brengt al spoedig aan het licht, dat de twee mannen spionnen zijn van « Eric de Noorman.

— En voorwaar, heer, ik zou zweren, als ik niet beter wist, dat ik voor mijn koning sta. Gij zijt alleen een tikje bruiner van huid en minder mager, besluit de man.

— Wel, zo is het, ik BEN Eric, koning der Noormannen na mijn vaders dood, zegt onze held met nadruk en nu legt hij de spion rustig en zakelijk uit hoe de toestand is.

— Vergeving, heer, teemt de spion, had ik deze ware toedracht geweten, hoe geheel anders zou ik gehandeld hebben.

De slimme kerel begrijpt best, dat het Eric's bedoeling is hem naar zijn zijde over te halen, en dat kan hem alleen maar voordeel brengen. In ieder geval kan hij hiermede zijn vrijheid winnen...

— Gij kunt, zo ge wilt, anders handelen, zegt Eric rustig. Ik schenk u de vrijheid. Wilt ge mij als een trouw dienaar dienen, zoals deze mannen hier?

Verheugd knikt de spion instemmend.

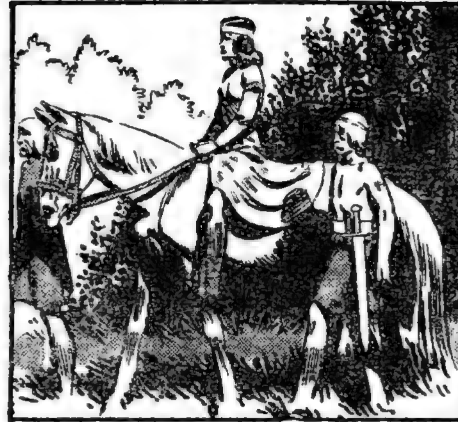
— Welnu dan, hervat onze Noorman. Ga terug naar Omon; thans niet als zijn spion, maar als de mijne. Gij kunt uw koning waardevolle inlichtingen verschaffen. Ga in vrijheid...

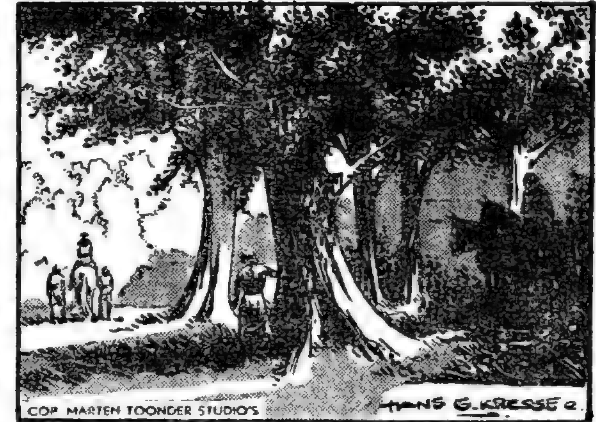
Met onderdanige eerbetuigingen schrijdt de spion naar de deur.

— Mijn diensten als spion, heer koning, zalft hij, zult u zich nog lang herinneren. Vaart wel.

En na een laatste buiging gaat de man, nagestaard door een woedende Pum-Pum, en een niet geheel rustige Winonah, de kamer uit. Geen van allen zien het spottende glimlachje, dat op 's mans wezen speelt, wanneer hij eenmaal uit het gezicht is.

— Waarom deed ge dat? vraagt Winonah ongerust. Waarom liet ge die man, die u wilde vermoorden, vertrekken? Ik heb een onrustig gevoel, Eric. Ik hoop, dat ge dit niet zult betreuren.

Ook de Vikingen maken op bescheiden wijze melding van hun wantrouwen jegens de spion, en Pum-Pum zegt strijdlustig :

— Waarom mij niet doden slechte man? Hij nu vrij, niet goed; mij dapper om niets... bah !

Doch Eric antwoordt hun allen :

— Ik moet de vriendschap van het volk, die Omon verspeeld heeft, terugwinnen, met haat en wraak bereik ik niets. Wel echter, als ik toon, dat ik onwetendheid vergeven kan en geduld genoeg heb om mijn volk de gelegenheid te geven het vertrouwen in zijn koning terug te vinden...

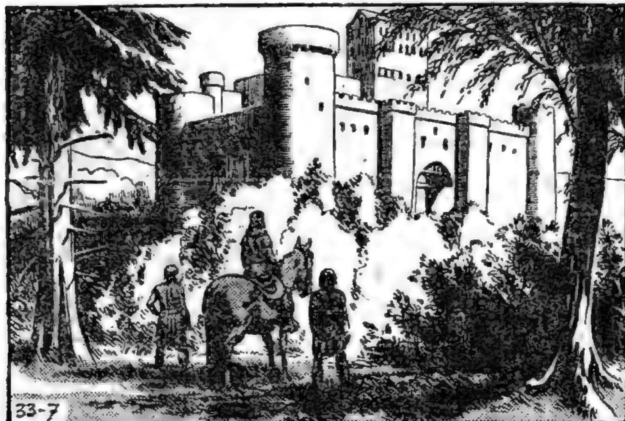
Winonah zwijgt op deze woorden en nu vervolgt Eric :

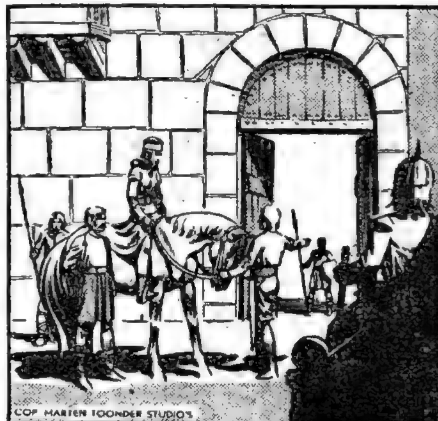
— Koning Langha moet op de hoogte gebracht worden van mijn aanwezigheid. Zelf kan ik niet gaan. Wilt gij trachten Langha voor mijn plannen te winnen?

Winonah stemt toe, en de volgende morgen begeeft zij zich op weg naar koning Langha, begeleid door twee stoere Vikingen..

Zwijgend lopen de mannen naast Winonah's paard voort. De gebeurtenissen der laatste dagen heeft hen op hun hoede gebracht. Ondanks de ogenschijnlijke eerlijkheid van de spion houden de Vikingen en ook Winonah rekening met de mogelijkheid, dat de man niet te vertrouwen is, en zij houden voortdurend de omgeving in het oog...

Doch niettegenstaande hun oplettendheid bemerken zij niet, hoe vanuit een bosje, waar zij zojuist langs kwamen, twee donkere gestalten, omzichtig naar voren treden, die nu na een korte aarzeling, van op een afstand ons drietal beginnen te volgen...

Tegen de middag krijgt Winonah de burcht in het oog. Het machtige bouwwerk staat op een heuvel te midden van wouden. En hoewel het meisje geen veldheer is, ziet zij toch, dat het een onneembare vesting is. Het paard stapt over de ophaalbrug, en de wachters laten hen ongehinderd voorbijgaan. Doch niet zodra hebben zij de binnenhof betreden, of zij zien zich omringd door bewapende soldaten.

— Waarheen vrouwe? vraagt een van hen.

— Ik wens koning Langha te zien.

De soldaat trekt de wenkbrauwen op en zegt:

— En die daar?

— Mijn dienstknechten, doch snel nu! antwoordt Winonah met een lichte frons. Licht springt zij uit het zadel.

— Volgt mij, vrouwe, uw knechten blijven hier! zegt de ene dan.

De weg voert langs ontelbare gangen. Winonah stelt vast, welk een verschil met de weelderige bouw van de paleizen van haar ongelukkige Atlantis deze burcht biedt. Ten laatste schuift een der schildwachten een gordijn terzijde en klopt op een deur. Een zware stem nodigt de bezoekers uit binnen te treden, en even later staat het meisje voor het eerst van haar leven in de zaal. Haar ogen vliegen in het rond om dan te blijven rusten op een drietal personen.

Een van hen zit op een gebeeldhouwde stoel, en Winonah begrijpt dat deze persoon koning Langha zijn moet. Als de soldaat vertrokken is, zegt koning Langha verrast:

— Zulk lief bezoek komt spreken over landsbelangrijke zaken? En wat is de boodschap welke gij mij brengt, lieftallige jonkvrouwe?

Even heerst er stilte in de zaal. Maar dan klinkt Winonah's stem, tot ontsteltenis der aanwezigen, die zo'n antwoord niet verwacht hadden:

— Ik kom met een persoonlijke boodschap van mijn gemaal... **ERIC, KONING DER NOORMANNEN...**

— Eric, Koning der Noormannen? buldert Koning Langha. En gij, vrouwe, verstout u, voor mij te verschijnen? Voorwaar, hoe slecht is hij ! Zelfs onschuldige wezens als gij, misbruikt hij voor zijn kuiperijen ! Sedert wanneer heeft hij zich een vrouw genomen?

Met een glimlach treedt Winonah naderbij en zegt :

— Sire, niet alles tegelijk. Van mij hebt gij geen gevaar te duchten. Zendt uw gezelschap weg, opdat wij rustig kunnen praten.

— Hm... peinst Langha... Hm... En goedkeurend bestudeert hij het knappe gezichtje tegenover hem. Ja, 't is wel, en met een handgebaar beduidt hij de twee aanwezigen te verdwijnen.

— Was het niet, dat uw lieftalligheid mij ontwapent, dan had ik u reeds lang doen verwijderen ! knort Langha. Kom vrouwe, wat heeft Uw heer gemaal mij mee te delen?

— Het is de wens van mijn gemaal, dat gij, als oude speelkameraad met mij meegaat, om U te vergewissen van de waarheid... Indien er iemand is, die kan vaststellen of Eric de Noorman Eric is, zijt gij het.

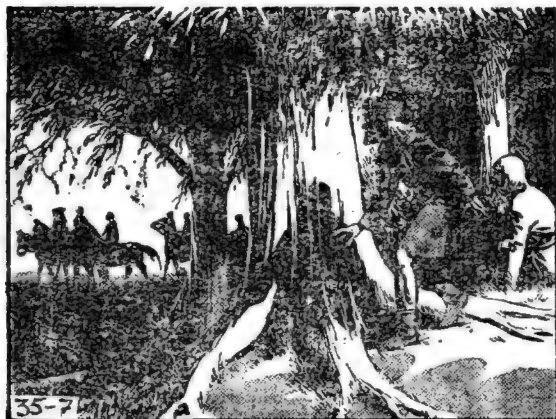
— Aha, gromt Langha weer. Een valstrik ! Eenmaal buiten de poort wordt ik neergeknuppeld door uw helpers... Nee, vrouwe...

— Sire, valt Winonah de koning in de rede, ik ben in uw macht. Dacht gij, dat mijn gemaal, zo hij snode plannen had mij op een dergelijke wijze aan u zou uitleveren?

Dit beslecht het pleit.

— Vrouwen, gromt Langha, vrouwen zijn mijn ongeluk, maar voorwaar, zonder ongeluk kent het leven geen geluk, en terwijl Winonah nog bezig is deze woorden te verwerken, spreekt Langha glimlachend :

— Kom aan, vrouwe, ik volg u naar de herberg !

Inmiddels hadden de twee personen, die Winonah op haar tocht naar Langha's burcht gevolgd hadden, het zich gemakkelijk gemaakt tussen de struiken, van waaruit zij de weg naar het slot in het oog konden houden. Zoals Winonah al gevreesd had, was het ook gebeurd. De door Eric in vrijheid gestelde spion had zich met zijn makker verenigd, aan wie hij het gebeurde vertelde. Een ogenblik aarzelden de kerels of zij werkelijk de zijde van Eric zullen kiezen, maar dan bedenkt de een practisch, dat Omon, ofwel « hun » Eric, nog steeds de macht heeft, terwijl ze van Eric-in-de-herberg nog maar moeten afwachten of hij er ooit in zal slagen, de ander te verjagen.

De boeven komen nu tot de slotsom, dat Omon altijd al eenzelfde mening was toegedaan, en na rijp beraad besluiten zij Eric-in-de-herberg uit dit aardse tranendal te verwijderen.

Dan kunnen zij opgelucht naar « Eric de Noorman » terugkeren, die hun zeker rijk zal belonen.

Op dit punt volkomen overeenstemming bereikt hebbende, horen de boeven plots hoefgetrappel en zij zien een aantal ruiters, waaronder zich de vrouw bevindt, het bos inrijden in de richting van de herberg.

Aan het hoofd van de ruiterschare rijdt een persoon, gehuld in een wijde mantel en kap welke zijn gelaat voor een gedeelte verbergt...

De ruiters zijn op hun hoede, wanneer zij de herberg op de open plek ontwaren... Een aantal mannen omsingelen het gebouwtje en Winonah, de mantelman en een aantal soldaten rijden spoorslags tot voor de deur. Op een bevelend geklop doet de waard open, en bijna gelijktijdig wordt hij gedwongen naar buiten te treden.

Zwijgend stappen Winonah, de vreemdeling en een soldaat naar binnen, en de arme waard overdenkt dat de laatste week niet geestig is voor zijn spijsvertering. De meest vreemde gebeurtenissen doen zich plotseling voor.

Rechtstreeks begeven Winonah en de vermomde koning, want niemand anders dan Langha verbergt zich onder het wijde kleed, naar de kamer van Eric.

Op het zien van onze held staat Langha abrupt stil, en langzaam gaat zijn hand omhoog...

— Geen twijfel mogelijk, mompelt hij, maar toch, om zeker te zijn, vraagt hij :

— Wat hebt gij op uw rechter onderarm aan de binnenzijde?

— Een lidteken, antwoordt Eric.

— Hoe komt ge daaraan?

— Een zekere Langha, een vervelend jongentje, dat mij altijd plaagde; schoot een pijl in mijn arm, Langha ! grinnikt Eric.

— Gij spraakt de waarheid, schone vrouwe ! zegt hij tot Winonah, en na zijn kap te hebben afgedaan vervolgt hij tot Eric : Kunt gij vervoerd worden? Voelt gij u fit genoeg?

— Ik ben beter, klaagt Eric.

— Mooi zo, dan gaat ge mee naar mijn burcht, daar spreken wij verder! beslist koning Langha.

Inmiddels liggen de twee verraderlijke spionnen de loop der dingen af te wachten. Het bevalt hun niet, dat lange getalm.

— Hoe spoediger wij die verwenste dubbelganger onschadelijk gemaakt hebben, hoe liever het mij is, gromt de een zachtjes.

Het ziet er evenwel niet naar uit, dat ze voorlopig een kans zullen krijgen, om hun misdadig plan voor de derde maal te proberen, want tot hun misnoegen zien zij hun prooi in een boerenkar, omgeven door de ruiterschare, zich van de herberg verwijderen.

De ene spion kreunt van wanhoop, doch de andere sist woedend:

— Wacht maar... Hij kan me niet altijd ontlopen...

Met gemengde gevoelens zien de twee boeven Eric begeleid door een aantal goed gewapende ruiters, verdwijnen. Het is onmogelijk nu een moordaanslag te wagen. Dit zou gelijk staan met zelfmoord.

— Als ik mij niet vergis, gaat de tocht van ons heerschap naar de burcht van Langha, zegt peinzend de een met de bontmuts. Met geweld valt niets meer te bereiken. Slechts met list, en ik geloof dat ik een listig plannetje heb, kameraad ! grijnst hij dan.

— Als het maar vlug kan gebeuren, snuift de andere mistroostig. Zonder het verlangde resultaat durf ik niet voor koning Eric te verschijnen, maar ook voel ik er niets voor, hier mijn hele leven om de burcht van Langha rond te lummelen.

— Geduld, mijn vriend, geduld ! knort de man met de bontmuts. Laten wij thans eens zien, waarheen de tocht gaat.

En angstvallig in de schaduw blijvend volgen zij op grote afstand de niets vermoedende troep, nadat zij hun paarden op een beschut plekje hebben vastgebonden.

De tocht in de boerenkar is voor Eric ver van aangenaam. De schokkende bewegingen van de primitieve wagen voelt hij in zijn nog niet geheel genezen schouderwonde als even zovele steken, en hij slaakt dan ook een zucht van opluchting als hij, om de hoek van de zandweg, de burcht ziet opdoemen. Met kennersblik neemt Eric het bouwwerk in ogenschouw, en een gevoel van veiligheid maakt zich van hem meester, wanneer hij even later door de brede slotpoort de binnenhof oprijdt...

's Konings heelmeester ontfermt zich over Eric's wonde, en tot diens vreugde wordt hem toegestaan zich gewoon gekleed, slechts met zijn arm in een doek, vrij te bewegen. Langha blijkt een waar vriend te zijn, bij wie de jeugdvriendschap uitgegroeid is tot een oprechte trouw.

— Beschouw mijn tehuis als het uwe, mijn vriend, zegt hij lachend. Al wilt gij hier tot het einde van uw dagen verblijf houden, gij zijt steeds mijn vereerde gast.

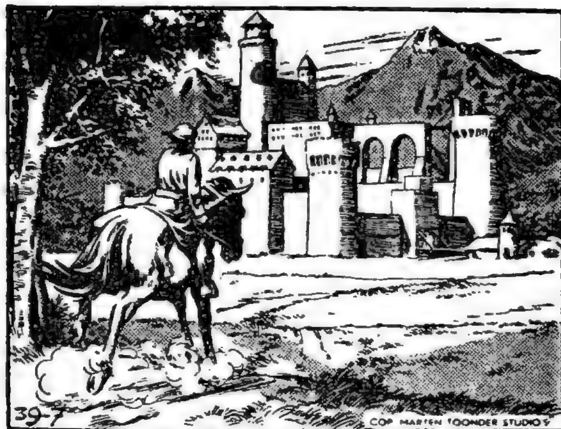
Eric is zeer getroffen door deze grote blijk van vriendschap en ook Winonah en de kleine Pum-Pum zijn prettig verrast.

Wanneer het drietal zich ingeburgerd heeft, beginnen Langha en Eric voorbereidingen te treffen voor hun strijd tegen de bedrieglijke Omon. Langha zendt boodschappen uit naar de verschillende in de omtrek liggende kastelen van landgraven en jonkers, die hij van de toestand op de hoogte stelt, doch hij waakt er voor, dat alleen betrouwbare personen hun inlichtingen krijgen.

Tot hun voldoening merken Eric en Langha, dat alle ingewijde kasteelheren spontaan hun diensten aanbieden, zodat zij voor een ruggestaat niet behoeven te vrezen.

Doch terwijl Eric en Langha de koppen bij elkaar steken, hebben in een donker gedeelte van het woud rondom Langha's burcht, ook de twee spionnen een samenspraak.

— Goed begrepen? sist de bontmuts grinnikend. Zodra gij met de soldaten hier terug zijt, voegt gij u bij uw « konink » ho-ho-ho, en lokt hem met een smoesje buiten de burcht en buiten het gezicht van de schildwachten. Op een geschikt plekje overmeesteren we hem en koning Eric krijgt zijn dubbelganger levend in handen!

Wanneer de twee spionnen hun onheilspellend plan tot in de treure besproken hebben, klimt een van hen op zijn paard, en, terwijl de bontmuts de wacht bij de burcht hervat, begeeft hij zich in galop naar de burcht van Omon, Eric's ouderlijk huis, dat zes dagreizen te paard in westelijke richting is gelegen. Het is een zware tocht, doch de spion spaart noch zichzelf, noch zijn rijdier, en zodoende slaagt hij erin, de burcht reeds in de vroege ochtend van de zesde dag te bereiken...

Zonder veel moeite kan hij toegelaten worden tot « Koning Eric » en deze luistert met aandacht naar het relaas van de spion.

— Een uitermate schone gelegenheid om deze aarts-intrigant eens van nabij te aanschouwen vriend ! grijnst Omon, en met zijn typische hoogdravendheid vervolgt hij, terwijl hij in zijn handen wrijft :

— Gij, brave dienaar zult er verzekerd van zijn, dat de beloning niet zal uitblijven. Ahem! Gaat thans, brave dienaar, neemt vijf soldaten mede, en brengt de aartsbedrieglijke dubbelganger tot voor mijn voeten.

En als de spion vertrokken is, voegt Omon er aan toe :

— Uw dagen zijn geteld... neefje !

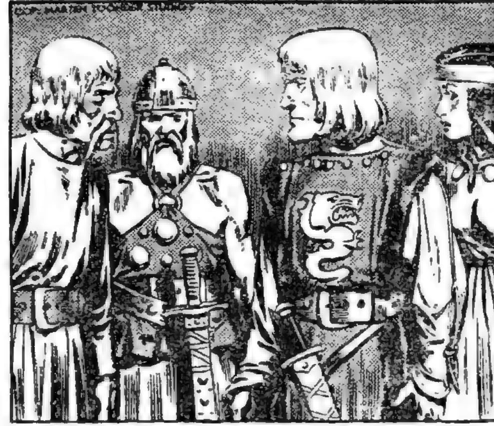
Middelerwijl smeden Eric en Langha de plannen, welke tot de omverwerping van het wrede gezag van Omon moeten leiden.

— Zodra ik in staat ben weer een zwaard te hanteren, gaat het er op los, m'n beste! glimlacht Eric. Mij dunkt, wij hebben een aardig leger bij elkaar; het enige wat mij niet bevalt is, dat wij Omon met geweld uit mijn vader's burcht zullen moeten verjagen. Ik ben bang dat er brokken zullen vallen..

Dit denkbeeld hindert onze held, maar hij laat er op volgen :

— Uw dagen zijn geteld... neefje !

Zodra de heelmeester Eric toestemming verleent, oefent hij zich druk in het worstelen, zwemmen, paardrijden en ten laatste houdt hij zich ook bezig met gevechten op het zwaard. Zijn spieren worden weer staalhard, en wee degene die door Eric uitgezocht wordt voor de spiegelgevechten, op de binnenhof. Onze held blijkt nog steeds een meester in het zwaardvechten te zijn, en hij stelt met voldoening vast, dat niemand hem blijkt te kunnen weerstaan.

Als hij zich op een morgen juist naar de binnenhof wil begeven voor zijn dagelijkse oefening, treedt van achter een gordijn een bezweet man op hem toe, begeleid door een poortwachter. Even vraagt Eric zich af, waar hij de man meer gezien heeft, doch dan herinnert hij zich : het is de spion die voor hem werkt...

— Een ogenblik, mijn koning, fluistert de man. Ik heb belangrijk nieuws...

— Wat is het? vraagt Eric, doch de man schudt het hoofd.

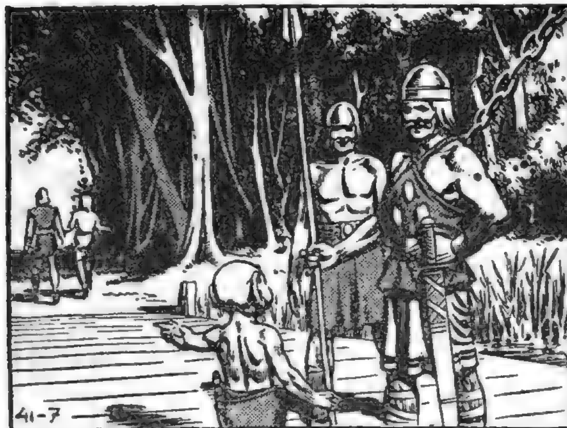
— Dat zult u wel zien, hijgt hij. Blijkbaar verkeert hij in grote opwinding. In ieder geval ziet hij er verwilderd uit en dat intrigeert Eric. Hij kan niet weten, dat de verrader zojuist een tocht van zes dagen achter de rug heeft met vijf van Omon's soldaten...

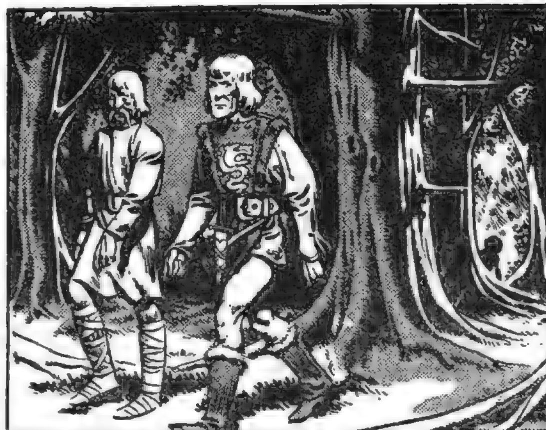
— Ga mij voor, gebiedt onze held, doch nu houdt Winonah zijn arm vast.

— Eric, ga niet. Ik vertrouw de man niet, fluistert zij. Ik heb een angstig gevoel, en ge weet, mijn gevoelens komen altijd uit. Waarom stoort ge u daar toch niet aan?

— Nu meisje ! Het zal wel loslopen ! stelt Eric haar gerust en tot de spion die onrustig toegekeken heeft :

— Ga mee, vriend !

Nagestaard door een hevig verontruste Winonah en een angstige Pum-Pum, verwijderen zich Eric en de verrader, die zijn opzet zo mooi ziet slagen. Zuchtend keert Winonah zich om, doch Pum-Pum kucht en rent naar zijn kamertje waar hij een dolkmes omgort.

— Mij voelen, niet goed ! snuift het kereltje en met grote sprongen rent hij weer de trappen af en de gangen en de binnenhof over, waar de soldaten hem vriendelijk toeknikken. Doch Pum-Pum heeft hiervoor nu geen tijd. Net ziet hij zijn meester de brug oversteken en het woud ingaan, en zenuwachtig klampt hij de poortwachters aan.

— Mee, kom ! piept hij, veel beroerd mijn meester. Gevaar !

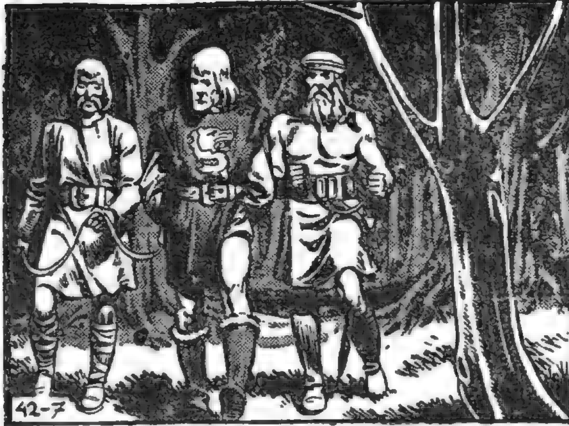
De poortwachters zien hem lachend aan en een van hen zegt :

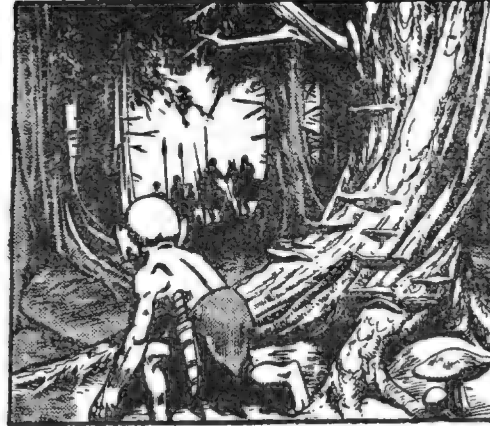
— Uw meester? Die loopt niet in zeven sloten tegelijk.

Pum-Pum trippelt acher zijn meester aan.

Eric heeft al verscheidene malen aan de spion gevraagd, waarheen de tocht gaat, maar de spion sust hem steeds weer met de opmerking dat iemand hem dringend spreken wil, die zich niet dicht in de buurt van de burcht durft vertonen. Eerst vond Eric dit heel aannemelijk klinken, maar nu zijn zij toch reeds ver genoeg uit het gezicht van de burcht, en nog steeds gaan zij verder het stille woud in. Langzaam bevangt hem een gevoel van achterdocht.

Inmiddels volgt Pum-Pum zijn meester ongemerkt. Het kereltje begrijpt, dat hier niets goeds gebrouwen wordt, maar hij kan niet anders doen dan toekijken en zorgen dat niemand hem gewaar wordt. Op een donker gedeelte lijkt het, als wandelen de twee voor hem uit langzamer. Een man komt achter Eric van achter een boom te voorschijn, en met uitpuilende ogen ziet Pum-Pum het gebeuren. Een slag, een kreun. En zijn grote, sterke meester, zinkt als een gewonde leeuw, slap op de grond...

Als Eric weer bijkomt staart hij in de grijnzende gezichten van de spion en een gebaarde Viking.

— Zozo, heertje ! gichelt de spion. Mijn afspraak houd ik. Er is iemand die u heel graag spreken wil... maar niet hier.

Eric rukt aan de koorden, waarmede men hem heeft gebonden.

— Kom, vooruit lopen ! snauwt de Viking, en terwijl beiden een eind van de riem pakken, drijven zij onze held dieper het woud in...

Pum-Pum is van dit alles getuige geweest en een machteloze woede maakt zich van het klein mannetje meester. Hij is in tweestrijd: terug gaan en hulp halen, met de kans, het spoor bijster te raken of zijn meester volgen in de hoop in staat te zijn hem te bevrijden. Hij besluit tot het laatste.

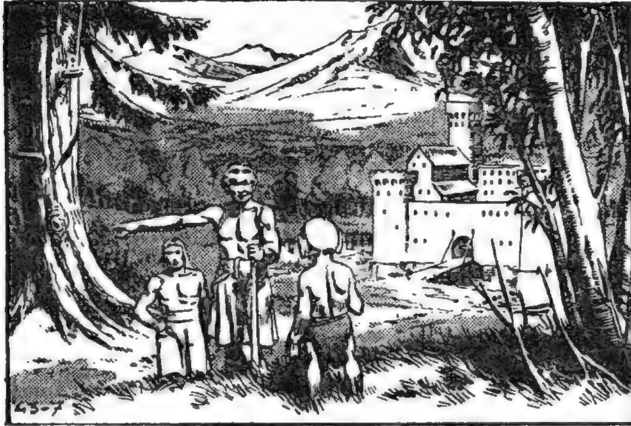
Geruisloos volgt hij het drietal. Maar dan stokt het hart hem in de keel. Op een open plek staat een aantal paarden met soldaten. Eric wordt in het zadel gehesen en in draf gaat de stoet nu in Westelijke richting. Pum-Pum slaakt een snik...

— Waarom mij niet? piept hij. Waarom mij kleine kerel?

Op zijn kleine pootjes begint hij het pad af te rennen, de ogen strak gericht op de sporen... Het woud wordt dichter en dichter. Bang is hij, hier alleen in dat woud, met de bemoste bomen.

Het troepje ruiters schijnt een holle, smalle weg, gevolgd te hebben, de enige weg door dit woud. Hieraan heeft Pum-Pum nog enig houvast, hetgeen maar gelukkig is, want het spoor wordt steeds onduidelijker.

Alsof de duivel hem op de hielen zit, rent Pum-Pum voort. Hij is geheel alleen, een angstaanjagende stilte heerst overal. Eensklaps wordt hij wee van narigheid. De kleine man staart voor zich uit... het pad af... Het spoor... het spoor is verdwenen... Hij is verdwaald...

Zenuwachtig rondkijkend rent Pum-Pum voort. Het kan hem niet schelen waarheen, als hij maar uit het bos kan komen. Tot zijn schrik bemerkt hij, dat het gestadig donkerder wordt. Nog nooit heeft het kleine kereltje zich zo diep ongelukkig gevoeld, als nu; zijn goede meester weg, het spoor weg, hij weg, verdwaald in een somber bos, vol geheimzinnigheid. Het is, alsof hij uit de dood ontwaakt, wanneer hij eindelijk voor zich een lichte streep groen ziet en stemmen hoort. Voor zich ziet hij in een vallei, omgeven door een sloot, een kleine sterkte liggen. Als dit eens de burcht was waarheen men zijn meester brengen wilde?

Twee mannen lopen in de richting van de burcht en snel dribbelt Pum-Pum achter hen aan. Op het horen van Pum-Pum's hoge stemmetje, keren de mannen zich om, en zegt de een ongelovig :

— Een kobold?

Doch Pum-Pum laat de mannen geen tijd, naar zijn afkomst te informeren, want zenuwachtig vraagt hij, of ze soms een stoet ruiters voorbij hebben zien komen.

— Jawel, die kant op, zegt de man. En één van hen vroeg waar een plek te vinden was, om een nachtleger op te slaan. Wees maar voorzichtig, vriendje, zij hebben niets goeds in zin.

Met deze inlichtingen uitgerust, vervolgt Pum-Pum zijn tocht. Nu weet hij, waar ongeveer te zoeken. Aarzelend betreedt Pum-Pum weer het sombere woud. Hier heerst de duisternis.

In de verte bemerkt Pum-Pum een flikkering tussen de stammen.

— Een vuur, knort hij, goed!

Lenig als een kat sluipt hij voort. Als een spookachtige schim glijdt hij nader, en dan ziet hij zijn meester weer : zittende met zijn rug tegen een boom, stevig gebonden, terwijl de mannen luid praten om een knappend kampvuur.

Geduldig als een kat wacht Pum-Pum zijn tijd af. De plaats waar hij zit verschaft hem een veilige beschutting en zolang de mannen wakker zijn, kan hij niets beginnen. Maar nu moet de kleine dappere kerel zelf een wanhopige strijd tegen de slaap leveren. Zijn ogen vallen meermalen toe, en slechts met moeite weet hij zijn positieven bij elkaar te houden.

Tot zijn opluchting ziet hij echter, dat de mannen zich één voor één in hun ruwe dekens wikkelen om van hun nachtrust te genieten. Pum-Pum bestudeert dit tafereel enige tijd met afgunst, maar hij bemerkt ook, dat één der kerels wakker blijft, om het kamp, de gevangene en de paarden te bewaken.

— Dit is kans, fluistert Pum-Pum. Langzaam laat hij uit zijn schuilplaats glijden. Van struik tot struik en van stam tot stam sluipende, nadert hij steeds meer de gevangene. Op een ogenblik dat de schilwacht niet kijkt, werpt Pum-Pum een stokje tot voor de voeten van Eric om diens aandacht te trekken. Ogenblikkelijk heft de Noorman het hoofd op. Met kloppend hart wringt Pum-Pum zich tot achter de boom waaraan Eric gekluisterd zit. Hij weet, dat deze toestand kritiek is, want indien de wachter nu hun richting uitkijkt, zal zijn aanwezigheid ontdekt worden, en is alle hoop verloren. Met trillende knieën, de ogen strak gericht op de man bij het vuur, snijdt Pum-Pum met enkele halen de leren riemen door. Snel laat hij de dolk in Eric's handen glijden, en stilletjes trekt hij zich terug. Doch op dat ogenblik kijkt de schildwacht...

Stokstijf staat de schildwacht te staren naar de stille figuur aan de boom, maar niet de gevangene is het, die hem argwanend maakte; hij meende een kleine gestalte achter de struiken te hebben zien bewegen...

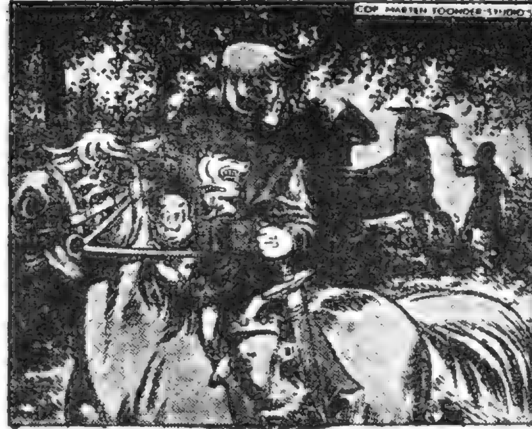
Met een wantrouwend gegrom treedt de schildwacht voetje voor voetje nader, zijn ogen strak gericht op de gevangene. Eric houdt zich muisstil, maar van onder zijn halftoegeknepen oogleden, ontgaat hem geen der bewegingen van de schildwacht. Deze wordt misleid door de bewegingloosheid van onze held, en met het zwaard in de vuist komt hij naderbij, om na te zien of de riemen nog goed zitten... Als de man zich vooroverbuigt, ontdekt hij met een schok, dat de lederen banden los neerhangen, en verschrikt wil hij een alarmkreet slaken.

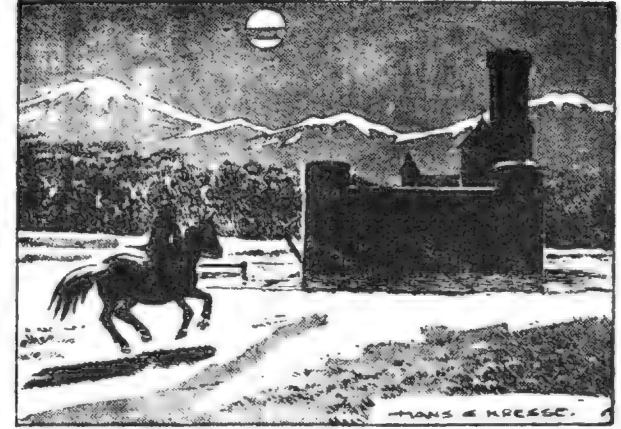
Doch hiertoe laat Eric hem geen tijd. Snel als de weerlicht duikt hij naar de benen van zijn tegenstander en gelijktijdig drijft hij zijn hoofd met volle kracht in de maagstreek van de ander... Een korte gesmoorde kreet ontsnapt de overrompelde soldaat, en het gevaarlijke zwaard ontvalt hem...

Naar lucht happende staat de wachter enkele tellen te wankelen op zijn benen, en hiervan maakt Eric een dankbaar gebruik. Snel springt hij op en maakt zijn tegenstander met een geweldige vuistslag onschadelijk...

Zijn eerste impuls is nu, weg te springen tussen de struiken, uit het gezicht van de slapers om het kampvuur, daar enkelen van hen zich onrustig in hun dekens bewegen, doch hij bedenkt zich. Rustig en zeker maakt hij zich van de wapens van zijn overwonnen tegenstanders meester. Maar even later moet hij zijn getalm berouwen, want een der soldaten om het vuur is wakker geworden door het gerucht en slaakt nu een snerpende alarmkreet...

Nauwelijks heeft de waarschuwende kreet van de soldaat de stilte van de nacht verscheurd, of Eric is reeds tussen de struiken verdwenen... Vergeefs speurt hij naar zijn trouwe helper en redder, de kleine Pum-Pum, doch deze is in geen velden of wegen te bekennen. Op goed geluk rent hij met grote sprongen het woud in. Eensklaps doet een gefluit hem stilstaan, en voor zich uit staat Pum-Pum in afwachtende houding bij een troep paarden...

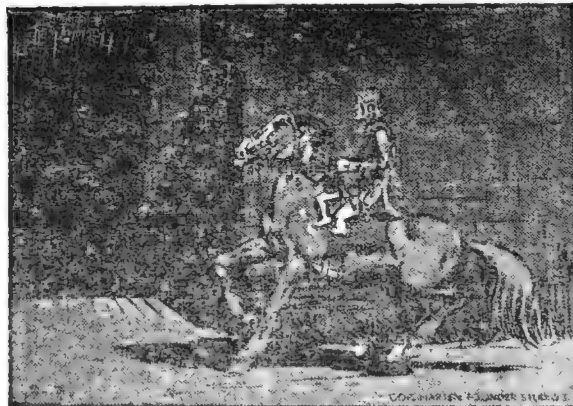
— Mij zadel één, wij nu spoedig weg ! fluistert het kereltje, en Eric kan hem daarvoor wel omhelzen...

Met enkele snelle halen snijdt hij de halstertouwen der overige paarden door, en springt dan op het gereedstaande paard, waarna hij de dwerg voor zich op het zadel neemt. Onder het wegrijden geeft hij een der dichtsbij staande paarden een klap en stoot een langgerekte kreet uit...

Briesend van angst willen de paarden het woud inhollen, doch Eric's opzet mislukt, doordat de achtervolgers te dicht achter hem zijn... De meeste paarden worden, zij het niet zonder moeite, gegrepen en de soldaten van Omon maken zich gereed tot de achtervolging...

Toch heeft deze kleine verwarring Eric een voorsprong bezorgd, en deze wil hij zo mogelijk nu nog vergroten...

Zijn rijdier tot het uiterste aansporende, gaat de vlucht in snelle galop door het duistere woud, in de richting waar Eric de kleine sterkte heeft opgemerkt.

Erg lang moeten zij niet rijden alvorens zij onder de muren van de kleine burcht aankomen. De brug is evenwel half opgehaald, en het is onze helden dus onmogelijk binnen te geraken. Geen levende ziel valt te bespeuren, nergens staat een wacht, en de achtervolgers naderen. Het dof getrappel van de paardenhoeven is duidelijk hoorbaar. Pum-Pum kijkt angstig om.

— Hier, zegt Eric plotseling, naar een paar kleine roeiboten, die half tussen het riet verscholen ligen, wijzend.

Hij bedenkt zich geen ogenblik. Samen springen zij in een half vermolmde bootje en met kracht duwt Eric het ding van de oever af.

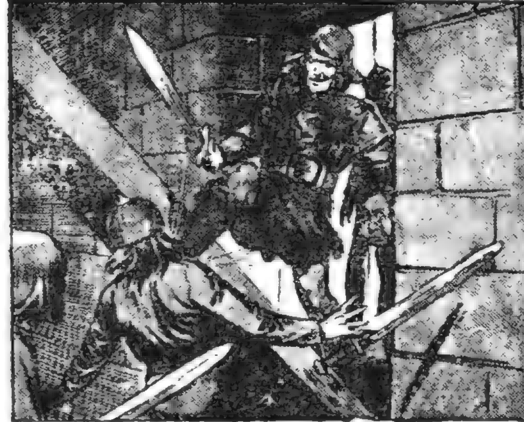
Het is hoog tijd. Hun achtervolgers staan reeds aan de rand van de brede slotgracht, en een van hen jaagt Eric een pijl achterna, die slechts op het nippertje zijn doel mist.

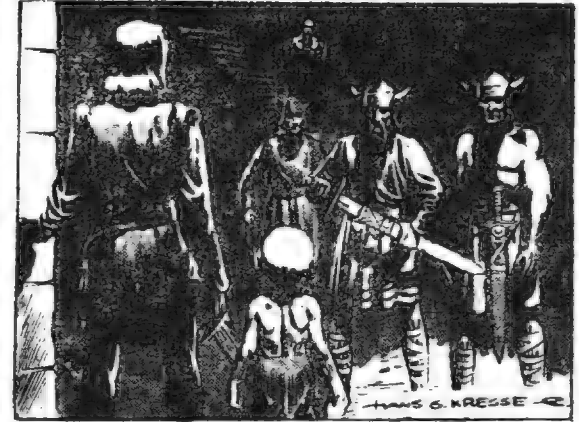
De soldaten van Omon verspelen echter weinig tijd met het uiten van bedreigingen en het schieten. In de duisternis vormt de verdwijnende Eric een te onduidelijk doelwit. Vlug als de weerlicht springen evenwel een drietal soldaten in het andere bootje, en de achtervolging wordt voortgezet...

Eric kijkt even vlug om zich heen. Wat nu? is de vraag die hij zich stelt. De enige kans die zij hebben om tijd te winnen, is de valbrug. Met een schok botst het lichte bootje tegen de muur van de kleine sterkte. Met een zwaai zet Eric Pum-Pum op de brug, en juist wanneer de Noorman zichzelf heeft opgehesen, komt het bootje met de soldaten van Omon naast het hunne.

De soldaten zien met een grijns, in wat voor een toestand hun slachtoffer zich bevindt, en één van hen zegt :

— Geef u over, kerel.

Maar Eric bewijst hem het tegendeel, want niet zodra poogt de kerel tegen de brug op te klimmen, of onze held stoot hem in het water.

Met een schaterlach handhaaft de koning zijn positie, en nu komt ook redding opdagen. Achter hem wordt een valdeur opgehaald en een aantal gebaarde soldaten verschijnt in de verlichte opening.

Op het zien van die onverwachte hulp nemen de achtervolgers zonder veel woorden de vlucht...

Met een zucht van verlichting keert Eric zich om, en schrijdt met Pum-Pum de burcht binnen.

— Ik dank u voor uw hulp ! zegt Eric. Ik breng een boodschap van koning Langha aan de burchtheer. Een aantal soldaten van Eric de Noorman poogde mij te ontvoeren en voorwaar zulks was hun gelukt als niet gij ter hulp gesneld waart...

— Zeg mij de naam van onze heer en ik zal u morgen vroeg bij hem brengen ! antwoordt een der soldaten...

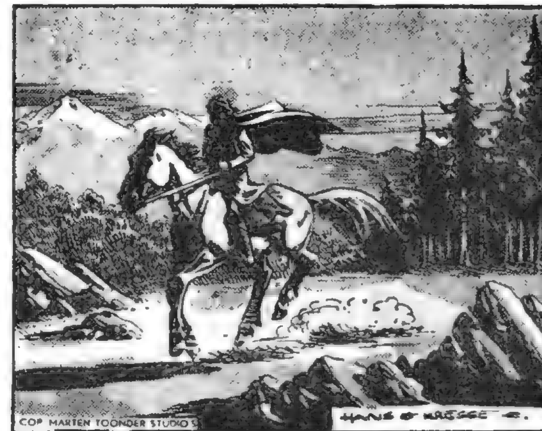
Eric verschiet van kleur. De naam van de burchtheer die kent hij niet...

Als onze held met zijn antwoord talmt, treedt een der schildwachten argwanend naderbij, maar als hij Eric goed opgenomen heeft, wijkt hij verschrikt achteruit en trekt zijn zwaard...

— Een valstrik ! gilt hij. Een boodschap van koning Langha ! 't Mocht wat ! Die daar aan de andere kant van de poort waren soldaten van Eric de Noorman, dat geloof ik, ja ! Maar gij, gij zijt zelf de vervloekte koning ! En zo waar ik hier sta, wat ook uw listig plan mocht zijn, **GIJ KOMT HIER NIET LEVEND VANDAAN !**

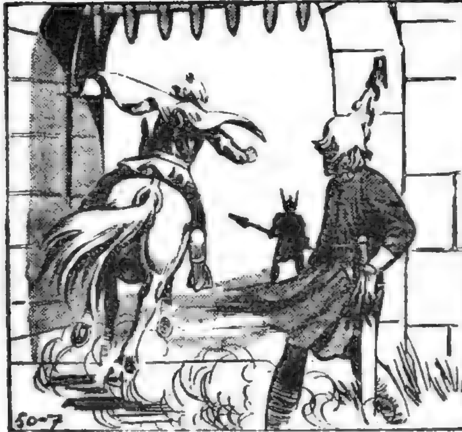

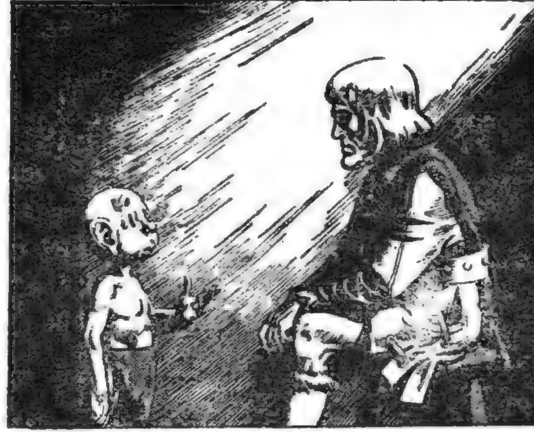
Eric is even beduusd door deze weinig vriendschappelijke ontvangst, doch daar hij de onrust der wachtposten begrijpt, treedt hij glimlachend naar voren, om de toestand uit te leggen. De schildwachten schijnen echter geen risico's te nemen, en verontrust door de dreigende houding der mannen, gaat Eric's hand onwillekeurig naar zijn zwaard.

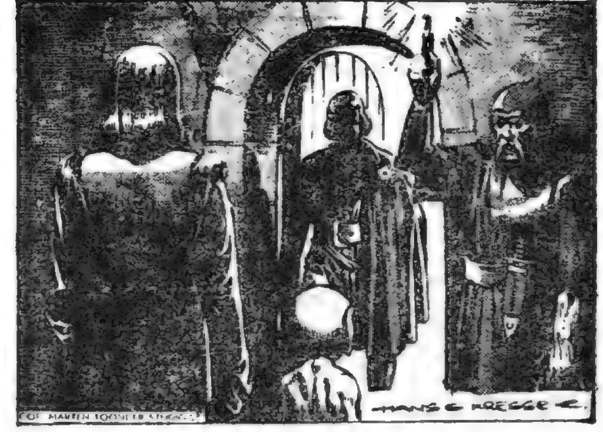
Breng mij onmiddellijk naar de slotheer! gebiedt hij met een metalen stem. Ik wens de stand van zaken duidelijk te maken. En langzaam met de hand op het gevest van zijn zwaard, loopt hij op de wachters toe.

— Let op! buldert één der schildwachten, en drie zwaarden flitsen uit de schede, om Eric de weg te versperren. In minder dan geen tijd is nu het gevecht ontbrand. Met zijn rug tegen de muur weert Eric de aanvallen zijner onverwachte tegenstanders af, maar wanneer op de alarmkreten der wachters meer mannen komen toegesneld, begint het er lelijk voor onze held uit te zien. In een heldhaftige poging weet Eric de ruimte om zich heen te vergroten, doch hiervan weet een van zijn tegenstanders handig gebruik te maken, door snel achter de Noorman te springen. Eric begrijpt wat de bedoeling is, maar hij heeft al zijn aandacht nodig bij de drie, vier kerels voor hem, en voor hij het kan verhinderen worden twee sterke armen om zijn nek geslagen... De koningszoon weert zich uit alle macht, doch de strijd is nu spoedig beslist, en grommend geeft onze held zich gewonnen.

Terwijl Eric in gevecht gewikkeld is met de schildwachten van de burcht, snelt een ruiter door de nacht, op weg naar de burcht van « Koning Eric », om te melden, dat diens dubbelganger een toevlucht gevonden heeft bij een der edelen van Langha...

In vliegende galop legt de soldaat de afstand naar de burcht van Omon af. Iedere minuut is kostbaar, want wanneer de burchtheer op de hand van de dubbelganger is, zullen de twaalf man, die bij de burcht achtergebleven zijn, stellig niet in staat zijn, een ontvluchting te verhinderen, en dan is hun slachtoffer misschien verloren. Druipend van het zweet en bedekt met schuimvlokken stormt de ruiter, onder de poort door, de binnenhof op. Iedere minuut, iedere seconde telt...

Maar voor Eric gaan kostbare uren verloren, gezeten in een donkere, vochtige cel, in gezelschap van de dwerg, die door zijn angstig gebabbel de stemming niet verbetert...

Eric begrijpt dat zijn toestand ieder uur, dat hij hier doorbrengt, slechter wordt. Zijn wrede tegenstander zal zeker niet nalaten, maatregelen te treffen, ten einde zijn vlucht te verhinderen, en dan zit hij hier opgesloten als een rat in een val...

De wachters, die hem in deze donkere kelder stopten zijn reeds lang verdwenen; weliswaar onder de belofte, dat zij de kasteelheer bij hem zouden brengen, doch daar is nog niet veel van te bemerken.

Inmiddels is het dag geworden, en nog steeds kijkt niemand naar hem om. Zuchtend en moedeloos zitten de twee gevangenen terneer en eerst laat in de namiddag kondigt voetgeschuifel aan, dat er bezoek op komst is. De deur knarst in het slot, en een nurkse kerkerwachter treedt binnen. Achter hem verschijnt een gedrongen figuur in de deuropening. Argwanend staat Eric op, en zijn wantrouwen groeit, wanneer hij ziet, hoe de onbekende met het gezicht in de schaduw staan blijft om hem roerloos op te nemen...

— Met een geknor treedt de gedrongen figuur verder de kerker binnen. Op merkzaad staren de beide mannen elkaar aan, maar dan kan Eric deze vertoning niet langer aanzien.

— Zo gij de burchtheer zijt, zeg het mij, zegt hij woedend. Gij beseft niet, wat gij doet. Koning Langha liet U weten, dat de echte Koning der Noormannen, Eric, teruggekeerd is, en gij zwoer hem trouw. Welnu, toon Uw trouw, want die echte Koning ben IK !

Kort en krachtig vertelt Eric nu van zijn gevangeneming door de handlangers van Omon, en hij besluit :

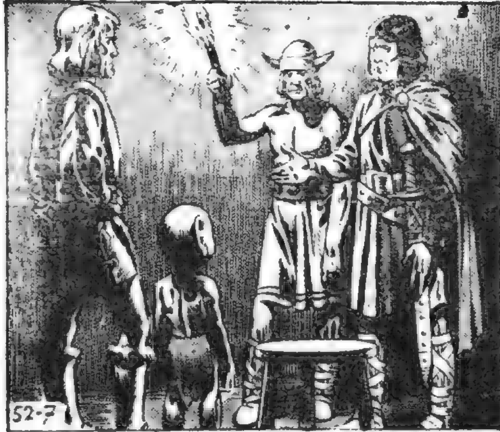
— Ik voorspel U, dat Omon hierheen zal komen, om mij op te eisen. En desnoods zal hij mij met geweld hier vandaan sleuren. Als het zover gekomen is zult gij daar grote schuld aan dragen... Laat mij thans vrij, om naar Koning Langha terug te keren.

Ietwat verlegen en onzeker antwoordt de edelman :

— Inderdaad zie ik, Eric de Noorman voor mij te hebben, doch WELKE van de twee zijt gij ? Ik zou geheel af moeten gaan op de mogelijkheid dat gij de valse Eric zijt, en de hemel weet dan, wat gij in Uw schild voert. Dit kan wel een geraffineerd complot zijn met het doel de echte Eric in handen te krijgen. Neen, ik kan en durf U niet vrij te laten, alvorens ik mij zekerheid heb verschaft.

Eric tot wanhoop gedreven door 's mans botheid, poogt de ander duidelijk te maken, hoe onzinnig diens redenering is, doch de kasteelheer staat op zijn standpunt en verwijdert zich, een wanhopige Eric in zijn cel achterlatend.

En terwijl kostbare dagen aldus voorbijgaan, nadert vanuit het westen een machtig leger. Eric's voorspellingen blijken waarheid te bevatten, want aan het hoofd van de zwaarbewapende bende rijdt Omon, die een onheilspellende gloed in zijn ogen heeft.

Als een gekooide leeuw ijsbeert Eric dag in dag uit in zijn cel op en neer, de dwerg in zijn voetstappen. Onze held hoopt nog steeds. dat de burchtheer van gedachte zal veranderen, en hem de gelegenheid wil geven te ontvluchten, voor het te laat is...

Wanneer op een morgen de kasteelheer, begeleid door een soldaat, de kerker binnentreedt, komt er een sprankje hoop op Eric's gelaat.

Ik heb alles rijpelijk overwogen, zegt de edelman. Nochtans durf ik U niet te laten vertrekken. Doch ik wil uw Kleine dwerg de kans geven, zich met koning Langha in verbinding te stellen. Koning Langha zal zeer zeker bereid zijn, zich hierheen te begeven, om zich te overtuigen of gij werkelijk de ware Eric zijt, dan wel of gij Omon zijt, vervolgt de edelman met een niet te miskennen dreiging in zijn stem. Indien het onderzoek mocht uitwijzen, da gij de valse Eric zijt, dan wee uw gebeente !

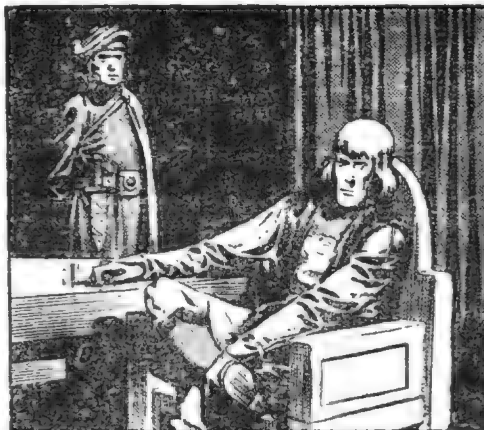
Eric laat een spottend lachje horen. Wat kan hij anders doen, dan toestemmen?

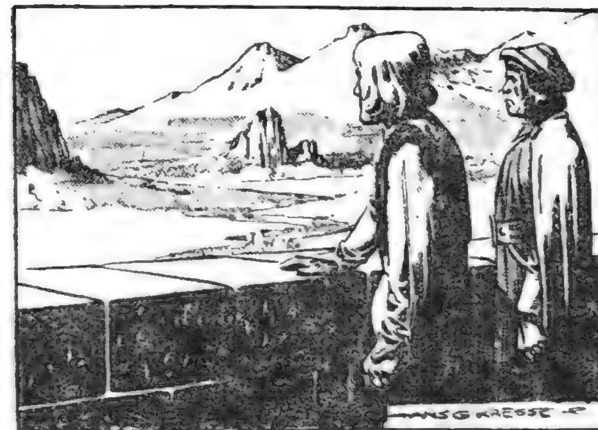
— Het zij zo, zegt hij. Ik hoop, dat gij van deze beslissing nooit spijt zult hebben, doch ik vrees het ergste...

Pum-Pum, die zich weer eensklaps in het middelpunt der belangstelling voelt, zwelt van trots, als hij, begeleid door een tweetal stoere soldaten, de reis naar de burcht van Koning Langha mag ondernemen.

De tien soldaten van Omon, die nog steeds in hinderlaag liggen, sluipen naderbij om zich te vergewissen dat de « dubbelganger » niet poogt uit te breken, doch wanneer zij zien, dat Eric er niet bij is, laten zij het drietal ongehinderd voorbijgaan...

— Wanneer Pum-Pum goed en wel vertrokken is, treedt de burchtheer op Eric toe en zegt :

— Wilt ge mij uw woord als edelman geven, dat gij niet zult trachten te ontsnappen uit deze veste, dan zal ik de deur van Uw kerker open zetten, en kunt gij vrij overal gaan, waar ge wilt.

Eric wacht niet lang, met zijn erewoord te geven. Het verblijf in de sombere kerker al die dagen hangt hem al lang de keel uit...

De edelman blijkt een hoffelijk persoon te zijn, die het zijn gedwongen gast aan niets laat ontbreken. De twee mannen praten veel met elkaar, doch ondanks de vriendschappelijke omgang is Eric zich bewust van de sfeer van achterdocht, waarmede hij behandeld wordt.

De dagen gaan voorbij in een zenuwslopend nietsdoen. Eric wordt steeds ongeduldiger en nerveuzer, en het besef dat zijn vijand intussen alle mogelijke maatregelen kan treffen, waar hij, Eric niets tegen kan doen, maakt hem nog prikkelbaarder... De burchtheer is met zijn toestand begaan, doch hij durft geen overijld besluit te nemen. Iedere dag tuurt Eric hoopvol uit het venster. Langha kon reeds lang gewaarschuwd zijn, en dan was het wel zeker, dat hij een gewapende macht met zich mede zou brengen...

Op een morgen staat Eric, vergezeld door de edelman, over de transen uit te kijken, als hij een stofwolk opmerkt en even later ziet hij, hoe een grote menigte mensen de heuvels naar het dal, waarin de vesting ligt, begint af te dalen en een kamp opslaat tussen de rotsen... Nadenkend bestudeert Eric de troep onbekenden, en langzaam dringt zich bij hem een verschrikkelijke gedachte op : het leger, want wat anders dan een leger kan het zijn, komt uit het Westen.

Dus Langha's leger kan het niet zijn, want dat verwacht hij uit het Oosten.

Omon, na lange, geforceerde marsen, is er in geslaagd, vóór Langha de burcht te bereiken, en hij staat nu vanaf een kleine heuvel de burcht gade te slaan.

— Een kleine, doch sterke vesting ! gromt Omon tot de hem begeleidende hoofdman. Het zal dus niet ons verlangen zijn een gewapend conflict uit te lokken. Neen, beter schijnt het mij, te trachten door het aanjagen van vrees mijn heilloze dubbelganger uit handen van de stijfkoppige kasteelheer te krijgen...

Aldus besloten gaat Omon onmiddellijk tot actie over. Een mooi, groot paard wordt voor de valse Koning gezadeld en getoomd, en begeleid door een aantal hoofdmannen, rijdt Omon trots en fier de burcht binnen. De wachten laten de vreemde koning rustig door, denkende, dat wie eenmaal binnen is, zonder toestemming van de kasteelheer niet zo gemakkelijk weer naar buiten komt. Omon is zich hier terdege van bewust, doch niet zonder recht rekent hij op de eer van de edelman...

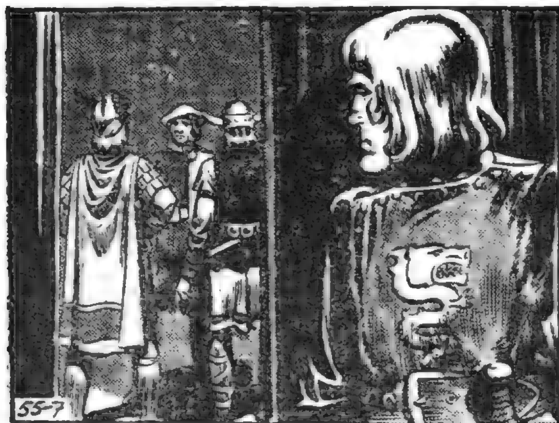
Eric en de kasteelheer bevinden zich in het vertrek van de laatste, wanneer een soldaat schuchter en onthutst binnentreedt...

— Uh... Hier is Koning Eric der Noormannen... stottert de man. Hij eist een onderhoud met de kasteelheer.

Als door een speld gestoken vliegen Eric zowel als de kasteelheer overeind.

— Snel achter het gordijn ! fluistert de edelman, en dan, met verheffing van stem tot de soldaat : Laat de koning binnen !

Ogenblikkelijk komt bij Eric een zekere achterdocht boven. Wat, als de burchtheer gemene zaak maakt met zijn valse neef ? Onze held is op zijn hoede en stevig zijn zwaard omklemmend, wijkt hij langzaam en waakzaam achteruit.

Met bonkende tred een het gordijn terzijde schuivend, treed Omon het vertrek binnen. De burchtheer staat de mannen op te wachten en vertrekt geen spier, als de valse koning met koude stem spreekt :

— Ik, koning der Noormannen, gebied U, de zich in Uw kasteel bevindende dubbelganger van mijn persoon over te leveren !

Langzaam schudt de edelman het hoofd :

— Ik weet niet over wie gij spreekt, zegt hij, doch Omon snauwt:

— Een grove leugen ! Mijn agenten, kunnen bezweren, dat deze persoon hier vertoeft !

Al die tijd heeft Eric onopgemerkt van achter zijn gordijn deze ontmoeting gadegeslagen, doch nu vindt hij het tijd om te handelen. In het volle gezicht van de hoofdmannen zal hij Omon dwingen zijn ware gedaante te vertonen. Geluidloos treedt hij van achter het gordijn vandaan en eenklaps snijdt zijn stem door het vertrek :

— Omon!!!

Als door een insect gebeten draait de toegeroepene zich om. Gedurende enkele ogenblikken heerst er een volkomen stilzwijgen. Dan treedt Eric onheilspellend op zijn rivaal toe.

— Wie... wie durft zich hier uit te geven voor de Koning der Noormannen? klinkt zijn sombere stem. De ware Koning, Eric, zoon van Wogram, staat hier ! De man die gij daar ziet is Omon, een zoon van de zuster van mijn vader, Koning Wogram.

Eric krijgt geen gelegenheid tot verder spreken, want met een dierlijk gegrom heeft Omon zijn zwaard getrokken en langzaam op Eric toetredend, sist hij :

— Woorden, niets dan woorden... Het zwaard zal beslissen, wie van ons de ware Eric is... Vecht !

De koningsstrijd is ontbrand...

Bliksemsnel trekt Eric zijn zwaard, doch op dat ogenblik klinkt een gebiedend « Halt ! » en de gedrongen figuur van de burchtheer treedt tussenbeide...

— Hier zal geen bloed vergoten worden ! zegt hij rustig, en hij vervolgt, Omon recht in de ogen kijkende :

— Deze Eric, de Koning der Noormannen, staat onder mijn bescherming ! De man die zich voor hem uitgeeft, en die men Omon noemt, mag gaan...

Omon heeft geen tijd om te reageren, want nu treedt een oude krijger uit zijn gevolg nader.

— Hier staat de zoon van Wogram, mijn betreurde koning, zegt hij, Eric aanwijzend. Mijn zwaard en mijn leven staan te zijner beschikking.

Verrast ziet Eric hem aan, en dan herinnert hij zich plotseling.

— Nee maar, roept hij ontroerd uit, gij zijt Manga, de trouwe dienaar van mijn vader ! Ik herken u, ja, ik herken u ! Heb dank, Manga !

Verbaasd, onthutst hebben de anderen toegezien. En nu treden nog twee krijgers uit het gevolg van Omon tot Eric toe, en nog een, en dan nog een... Omon besterft het bijna van razernij. Trots staat Eric voor hem, glimlachend, zeker van zichzelf.

— Ik krijg u wel, sist Omon hem toe ,de vuisten ballend van machteloze woede. Mijn tijd komt, en vlug ook. Ik zal dit nest vernietigen tot er geen enkele steen meer op de andere staat. En wee uw gebeente !

— Ga maar, antwoordt Eric met een minachtend lachje, wij verwachten u. Wij zijn klaar voor de strijd.

— Gij zult strijd hebben, meer dan u lief is, roept Omon dreigend. Ik herhaal het: wee u allen ! Uw einde zal verschrikkelijk zijn !

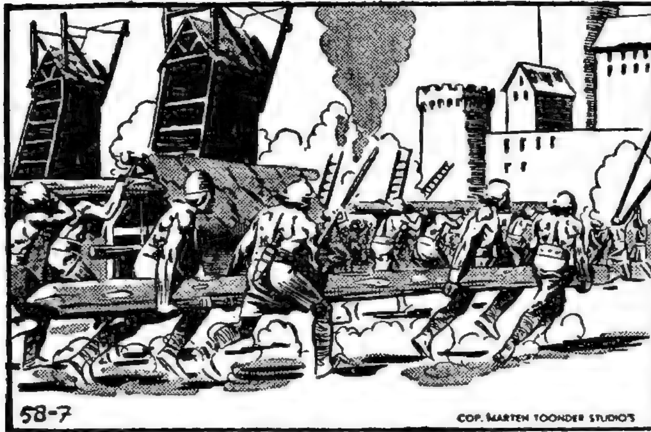
Briessend en knarsetandend verlaat Omon, vergezeld van de hoofdmannen die hem trouw gebleven zijn, de burcht, doch geen der achterblijvenden treurt daarom, of maakt zich ongerust over de dreigende woorden van de wrede heerser... Integendeel, er heerst vreugde onder de mannen, want het is nu duidelijk, dat hun koning, en een betere dan de valsaard, die zich voor hem uitgaf, in hun midden is.

Ontroerd moet Eric het huldebetoon der oude Noormannen in onvangst nemen, en daar hij wel begrijpt, dat men verwacht, dat hij enkele woorden zal spreken, zegt hij :

— Mannen, ik dank U allen voor Uw oprechte trouw, welke mijn hart met trots vervult. Helaas geloof ik, dat daadwerkelijke trouw maar al te zeer nodig is, want mijn neef Omon schijnt een aanval op deze burcht in de zin te hebben. Laten wij ons gereed maken tot de strijd en het feestvieren tot een betere dag uitstellen!

Een gejuich gaat op en de mannen maken zich klaar voor de komende strijd. Eric, die nu werkelijk voor het eerst als koning kan optreden, inspecteert in gezelschap van de burchtheer de voorzorgsmaatregelen, en waar het nodig is, brengt hij nog enkele verbeteringen in de verdediging aan. Uit tact rept onze held niet meer over de vijandige ontvangst welke hem van de zijde van de burchtheer te beurt viel, daar hij wel begrijpt dat het om bestwil gebeurde, maar niettemin heeft de stijfhoofdigheid van deze edelman hen allen in een lelijke toestand gebracht. De burchtheer beseft dit zelf heel goed, en doet zijn best, te redden wat nog te redden valt.

In de vesting heerst nu een geladen atmosfeer, doch lang behoeven de mannen niet te wachten op de aanval van Omon, want reeds reeds enkele uren later schreeuwt de wacht op de transen alarm.

De valse Omon heeft geen halve maatregelen genomen. Het blijkt, dat hij gebouwde stormtorens en stormrammen heeft meegevoerd, en nauwelijks zijn deze oorlogswerktuigen in elkaar gezet, of de strijd neemt een aanvang. Onder dekking van steenslingers en een overmatig gebruik van boogschutters, slepen de soldaten lange, zwiepende boomstammen aan. Anderen vullen de gracht met takken, vuil en aarde, en koortsachtig wordt er gewerkt, om in de slotgrachten dammen op te werpen, waarover de stormtorens nader kunnen rukken.

De belegerden zien echter niet met de handen in de schoot toe, en onder beschutting van de stenen borstwering, zenden zij salvo op salvo pijlen in de gelederen van de vijand. Met brandpijlen tracht men intussen de stormtorens in brand te schieten, hetgeen eerst niet wil lukken, daar deze beschermd worden door druipende huiden.

De zon helpt echter een handje, en als na enkele tijd het vocht verdampt is, slagen de belegerden er inderdaad in, een der torens in brand te schieten, welk feit met gejuich begroet wordt.

Toch gaat het er gaandeweg slechter voor de belegerde vesting uitzien. Hoewel de boogschutters een zware tol heffen, slaagt de vijand erin, dam na dam op te werpen, en nu rukken de stormtorens nader. Eric ziet het gevaar waarin de burcht verkeert, en zijn mannen aansporend stormt hij naar de wallen. In zenuwachtige spanning zien zij de torens, hoog boven hun hoofd naderen.

De gezichten hunner tegenstanders zijn duidelijk zichtbaar en nu, met een dof geratel van kettingen daalt de brug neer op de vestingmuur...

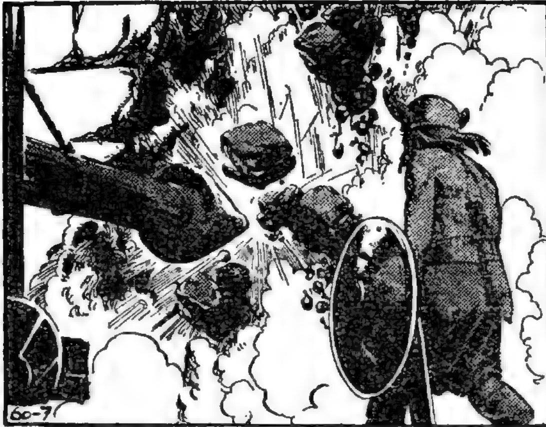
Nog vóór de valbrug van de stormtorens goed en wel neergelaten is, springen reeds de eerste strijders van Omon, woest krijsend, op de transen, waar zij evenwel opgevangen worden door de omhooggeheven speren van de verdedigers.

Met een gedempte bonk dreunt de brug op de stenen wal, en als een lawine stormt de vijand naar voren... Eric is in de voorste linies, en zijn mannen aanvurend, springt hij nu hier, dan daar, altijd in het heetst van het gevecht...

Menig aanvaller die meende een gemakkelijke overwinning te behalen moet zijn onstuimigheid met de dood bekopen... De mannen van Eric vechten als leeuwen, en de tegenstander gelukt er niet in, vaste voet te krijgen op de wallen. Lang duurt de strijd, maar als Eric meent, dat zijn mannen het wel af kunnen, roept hij enkelen om zich heen en een eindweegs de wal aflopende gooien zij lange, ijzeren haken aan dikke koorden over de lederen dakbedekking. Nu is het pleit gauw beslecht... Uit alle macht trekkende, weten zij de toren uit zijn evenwicht te brengen en met een luid gekraak van balken stort de ene toren na de andere in een wolk van stof in elkaar...

Hoewel deze aanval met succes is afgeslagen, dank zij de leeuwenmoed van Eric en zijn mannen, eist een ander, ernstiger gevaar hun aandacht....

De grote stormram beukt onverdroten tegen de dikke stenen muur. Hele brokken steen vallen in puin uit elkaar, en het gat in de zware muur wordt langzaam maar zeker groter... De boogschutters doen hun best, maar de wolken van gruis en stof beletten hen goed te richten, en in een oogopslag ziet Eric, dat de toestand daar beneden dreigend wordt...

Langzaam, met de zekerheid van een klok, beukt de ijzeren ram tegen de slotmuur... Keer op keer zwaait de zware paal met de spitse, verweerde kop achteruit, om met kracht weer neer te komen tegen de muur. En bij iedere stoot daalt een regen van stenen en gruis op de belegeraars neer... Verbeten staan Eric en een groot aantal krijgers aan de binnenzijde van de vestingwal het ogenblik af te wachten, waarop de muur zal bezwijken... Dikke zweetdroppels parelen op het gelaat van onze Noorman... Hij weet, dat hij machteloos is tegen dit wapen... Het enige dat hij doen kan, is afwachten, en hopen, dat, wanneer de muur begeeft, hij in staat zal zijn de aanval op te vangen. Steeds grotere brokken steen dalen neer op de binnenplaats en Eric kan nog juist terzijde springen wanneer een grote steenklomp met een luide dreun neerkomt. Mangha die zijn meester volgt als een trouwe hond verdwijnt in een wolk van fijn gruis en in de verwarring raakt Eric de man kwijt.

Het blijkt dat hij juist op tijd van de plek is weggegaan, want een donderend geraas kinkt op ,en in een hel van rook, stof en stenen, stort de muur in...

Aan de buitenzijde gaat een triomfantelijk gejuich op. Omon, aan het hoofd van zijn troepen, slaat de verwoesting met een grimmig lachje gade, en nauwelijks is de rook opgetrokken, of de valse koning springt, voor zijn mannen uit, op de puinhopen. Het zwaard geheven geeft hij het sein voor de grote aanval, en onder een gebrul uit honderden kelen stormen Omon's soldaten over de verbrokkelde muur de vesting binnen...

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Grote zweetdruppels parelen op Eric's voorhoofd, wanneer hij van op een afstand van het instorten van de muur getuige is... Zwijgend en verbeten staan de verdedigers rond hun Koning geschaard bijeen, om hun laatste strijd te strijden. Zij weten heel goed, dat voor hen, indien geen wonder geschiedt, de toestand verloren is, doch hun wanhoopstoestand wakkert de haat jegens de valse Omon nog aan, en zij zijn vastbesloten, zich tot het uiterste te verdedigen. Als een brullende muur zien zij die succesvolle aanvallers op zich toestormen. Een aantal boogschutters laat een regen van pijlen op de aanstormende mannen neerdalen, maar ondanks het feit, dat de snorrende pijlen hun tol eisen, vermogen zij niet, de stormloop te stuiten. De gespierde soldaten van Omon dringen de gelederen van Eric achteruit en in een oogwenk is de binnenhof vol vechtenden. Eric weert zich als een bezetene en tevergeefs poogt hij de figuur van zijn gehate neef onder de aanvallers te ontdekken. Doch schijnbaar heeft deze het zekere voor het onzekere genomen en is buiten het krijgsgedruis gebleven.

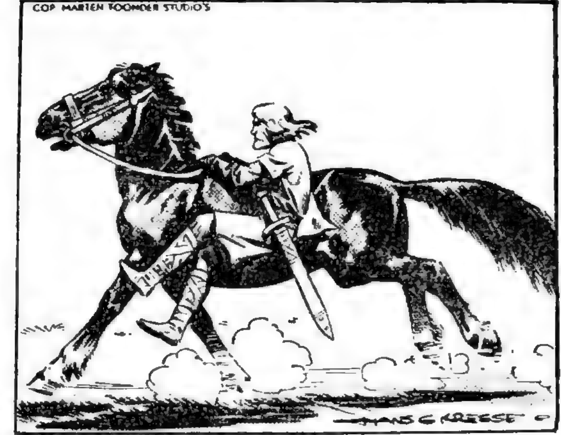
Met de minuut wordt de toestand voor de dappere schaar verdedigers hopelozer : de overmacht is te groot en reeds ziet Eric tot zijn ontsteltenis, hoe enkele zijner mannen hun heil in de vlucht zoeken.

Doch eensklaps is het, als verstomt het rumoer van de strijd voor een enkele seconde. Dwars door de rook en de stofwolken heen ziet Eric wapengeschitter, en nu dringt ook de toon van een strijdhoren tot hem door... Onder de aanvallers buiten de muur is een zekere opschudding merkbaar en eensklaps begrijpt Eric : Langha is ter hulp gesneld !

Met een wilde, verheugde kreet spoort onze Koning zijn bestofte en bemoeide mannen aan, en in een heldhaftige poging om uit te breken, drijft het dappere troepje de aanvallers achteruit. Doch indien niet spoedig krachtdadig door Koning Langha ingegrepen wordt, zal het nog te laat zijn...

Buiten de verbrokkelde muur staat Omon met vertrokken gelaat. Zijn toestand is in enkele minuten totaal veranderd, want van de aanval is hij, door de onverwachte komst van Langha's sterke leger, in de verdediging gebracht. Reeds is de strijd tussen zijn mannen en de verse troepen van Langha in volle gang en ook achter hem schijnt de strijd weer, maar nu in het voordeel van de verdedigers, op te leven. De valsaard beseft, dat slechts snel handelen hem nog redden kan... Met helle, flitsende ogen richt hij zich tot een in zijn nabijheid staande hoofdman :

— Strijd tot het ui...

Plots zwijgt hij abrupt, en zenuwachtig staart hij langs de hoofdman heen naar iets, dat hem schijnbaar hevig aan het schrikken maakt. Dan, zonder nog verder een woord te verspillen, keert Omon zich met een ruk om, en verdwijnt met grote sprongen achter de haag vechtenden.

Met een onheilspellende glimlach ziet Eric zijn aartsvijand vluchten en de gedachte, dat deze man hem nóg zal ontgaan, doet hem alles vergeten. Hij springt over de steenbrokken heen, en het gevaar niet achtende baant hij zich, bezield door een verterende woede, een weg door de gelederen van de vijand.

Wanneer hij de laatste tegenstander voorbij is, ziet hij nog juist hoe Omon op een der paarden springt en in galop verdwijnt. Met een onderdrukt gebrom snelt Eric naar de paarden toe. Een der dieren, een koolzwart, zet het bij de nadering van de man op een lopen, doch Eric is vlugger. Met grote tegenwoordigheid van geest grijpt hij het zadel, en terwijl het paard in een wilde galop overgaat, slingert onze held zich in volle vaart op de rug van zijn rijdier.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

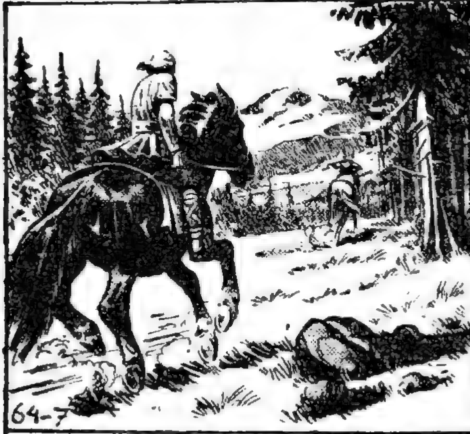

Zonder op of om te kijken jaagt Omon zijn paard voort in Noordelijke richting. Hij weet, waar een burcht is, waar hij een hartelijke ontvangst zal krijgen. Met een gegrinnik drijft hij zijn rijdier tot grotere spoed aan, doch eensklaps glijdt er een koude rilling langs zijn rug: achter hem hoort hij duidelijk het snuiven van een ander paard. Voorzichtig kijkt hij om en wanneer hij dan recht in het weinig goeds voorspellende gelaat van zijn neef kijkt, poogt deze zijn paard tot nog grotere snelheid aan te zetten. Omon kan echter geen centimeter meer winnen op zijn achtervolger, en toch moet hij trachten deze kwijt te raken.

Opeens schiet een gedachte door zijn hoofd, en met een ruk stuurt hij zijn paard in een andere richting, waar hij weet, dat zich een diep ravijn bevindt. Hij, Omon, is op deze hindernis voorbereid; voor het paard van Eric zal de hindernis echter als een verrassing komen.

Rustig en zeker nadert de valse koning de hindernis en met een feilloze zekerheid schiet zijn ros er overheen. Een vals lachje krult zijn lippen, waneer hij bedenkt, hoe het zijn tegenstrever zal vergaan. Met een plotselinge schrik ziet Eric zijn tegenstander springen. Zo goed mogelijk neemt hij het paard onder controle. Hij drijft het aan, steunt in de beugels, legt de knieën vast en verlengt de teugel. Het trouwe dier, dat zo plots het ravijn voor zich ziet opdoemen, springt, iedere spier benuttende; het is, als begrijpt het, dat het een zaak op leven en dood is.

In een minimum van tijd is het gebeurd, de voorbenen van het paard bereiken de vaste bodem, doch het rechterachterbeen slaat in het niet, en met een angstig gehinnik glijdt het paard met ruiter en al langzaam verder achteruit... terwijl de snel verdwijnende Omon hem een spottend vaarwel toewuift...

Vlug als de gedachte laat Eric, zodra hij voelt, dat iets mis dreigt te gaan, zich over de hals van zijn paard heen vooroverduikelen. Stijf omklemt hij de teugels en eenmaal op de begane grond neemt hij het paard bij het hoofdstel en trekt het wanhopig worstelende dier uit zijn gevaarlijke positie. Hijgend, met de schrik nog in zijn knieën, staat Eric naast zijn dampend paard.

De vluchteling heeft intussen een grote voorsprong gekregen en hierdoor aangespoord, zet onze held na een korte rust zijn achtervolging voort. De koolzwarte blijkt een goede renner te zijn, want reeds na enkele uren krijgt Eric zijn rivaal weer in het oog.

Onvermoeibaar gaat de tocht voort, Omon, die bemerkt heeft, dat hij er niet in geslaagd is, zijn achtervolger van zich af te schudden, zoekt zijn heil nu in het kiezen van de meest onbegaanbare wegen en zodoende bemerkt hij niet, dat hij zichzelf in een val rijdt.

Tussen de bomen rijdend wil de valse koning een klein, glooiend weilandje oversteken, doch eensklaps zinkt het hart hem in de schoenen en op het nippertje weet hij zijn paard te keren. Voor hem bevindt zich een gapende afgrond...

Zenuwachtig kijkt de valsaard achterom, ook Eric is op het weilandje verschenen en Omon beseft, dat hem niets anders overblijft dan het met zijn hardnekkige achtervolger uit te vechten. Langzaam stijgt hij van zijn paard en trekt zijn zwaard. Ook Eric maakt zich tot de strijd gereed en dan, met een onheilspellend lachje, treedt hij vastberaden nader. Hier, omgeven door de zwijgende wouden van het Noordse hoogland, op deze eenzame plaats aan de rand van een duizelingwekkende afgrond, zullen de twee doodsvijanden hun beslissende strijd leveren, en beiden beseffen, dat slechts één van hen levend deze plek zal kunnen verlaten...

De kansen zijn gelijk verdeeld : beiden hebben een lang zwaard, dat zij weten te hanteren en de bescherming van hun bronzen schilden, maar voor één van hen zal de afgrond een gevaarlijke bondgenoot blijken. Als Eric zijn vijand nadert, wijkt Omon lnagzaam weg van de peilloze diepte en hij poogt zijn tegenstander tussen hemzelf en de afgrond te krijgen. Doch ook Eric heeft dit voornemen ,en zo staan de beide kemphanen enige tijd op hun hoede langs elkaar heen te draaien, zonder dat een van hen het waagt de ander aan te vallen, bevreesd als zij zijn voor een dodelijke val. Dan, lijkt het, is het lot Eric gunstig gezind, want Omon schijnt een ogenblik de afgrond te vergeten en hiervan maakt onze held een snel gebruik. In een wilde uitval stort hij zich op zijn tegenstander, en pas als hij de duivelse grijns op diens gelaat ziet, beseft hij, dat hij in een val gelopen is.

Snel en lenig als een kat wijkt Omon terzijde. Hij poogt niet, de slag op te vangen en Eric's zwaard scheert rakelings langs hem heen zonder tegenstand te ontmoeten. Door de kracht van zijn eigen aanval, verliest Eric nu het evenwicht, en met wijdopen ogen van ontzetting ziet hij de afgrond onder zich...

Vlug als een aal en met een uiterste krachtsinspanning gooit hij zich opzij. Met een slag komt onze held op zijn rug terecht en het zwaard ontglipt hem, om in de diepte te verdwijnen...

Omon laat een triomfantelijke lach horen, en met het zwaard gereed voor de beslissende stoot, springt hij op Eric toe...

Het levensgevaar beseffend waarin hij zich bevindt, handelt Eric in een flits, en bijna instinctmatig. Zijn schild is nu zijn enig wapen en hij maakt er een goed gebruik van. Op het ogenblik, dat Omon, reeds zeker van de overwinning, toe wil steken, richt Eric zich half op, en met al de kracht die in hem is, beukt hij de rand van zijn schild tegen de gewapende hand van zijn tegenstander. Met een pijnlijke kreet wijkt Omon terzijde en ogenblikkelijk springt Eric op. Hij laat zijn schild van zijn arm glijden en met twee vrije handen tot zijn beschikking weert hij nu de aanstormende Omon af...

Achter Eric is nu de afgrond en met het vuur van de rechtvaardige stelt hij zich te weer tegen zijn misdadige neef... Wanneer deze aan dit lijf-aan-lijf-gevecht met een snelle stoot een einde wil maken, grijpt Eric bliksemsnel de hand waarin zich het zwaard bevindt.

Langzaam, millimeter voor millimeter, dringt Eric de gevaarlijke arm achteruit, de pols van zijn tegenstander kraakt in zijn ijzeren greep en dan, met een woedend gekreun, moet Omon zijn wapen loslaten.

Steeds verder dwingt Eric nu zijn tegenstander tot terugwijken en dan, met een snelle beenbeweging en zijn volle gewicht naar voren werpend, slingert onze held zijn rivaal van zich af, waarna hij met een vlugge voetbeweging diens zwaard in de diepte laat verdwijnen.

Moeizaam krabbelt Omon overeind en Eric laat hem rustig begaan... Met een nijdig gebaar schudt ook de valse koning zijn schild af en komt daarna sluipend, met een wrede grijns op zijn van haat vertrokken gelaat ,op onze koning toe. In de hitte van het gevecht vergeet Omon iedere voorzorgsmaatregel, en met heimelijke voldoening stelt Eric vast dat zijn tegenstander zich vlak aan de rand van de afgrond bevindt.

Met een grauw als van een wild dier, stort Omon zich op zijn neef, en de twee aartsvijanden houden elkaar vast in een dodelijke omhelzing. Langzaam, al zijn krachten inspannend, werkt Eric zijn vijand naar de rand van de afgrond. Omon weert zich als een wanhopige, daar hij het gevaar maar al te goed begrijpt. Hij wringt zich in allerlei bochten, en eindelijk gelukt hij er in, zich aan de stalen greep van Eric's harde vuisten te ontrukken.

Doch hiermede bezegelt hij zijn eigen ondergang, want voor hij in de gelegenheid is, zich te herstellen, doet een harde kaakslag van onze held hem wankelen. De grond brokkelt af onder zijn voeten, en wild met zijn armen zwaaiend, stort de man, die zoveel leed over ontelbaren gebracht heeft, in de gapende afgrond.

Met opengesperde ogen van ontzetting staart Eric voor zich uit. Hij poogt zich het lot van Omon uit de gedachte te bannen, maar een misselijk gevoel bevangt hem, en plotseling is het, als tolt de wereld in razende vaart om hem heen. De grond golft onder zijn voeten. Duizelig sluit Eric de ogen, en niet in staat zich staande te houden, wankelt hij enkele onvaste stappen vooruit, terwijl het is, alsof de bodem van de diepte vóór hem met razende snelheid op hem toestormt...

Hoe lang hij daar gelegen heeft weet Eric niet, maar als hij uit zijn verdoving ontwaakt, stelt hij vol afgrijzen vast, dat hij vlak op de rand van de afgrond ligt. Voorzichtig krabbelt hij overeind en trekt zich terug.

Met een huivering zet Eric de gedachte aan zijn gewezen tegenstander van zich af. Onze held neemt het paard van Omon aan de teugel en dan keert hij langzaam rijdend naar de vesting terug.

Daar, waar de strijd inmiddels gestreden is, zijn de zegevierende soldaten van Langha en Eric bezig de overblijfselen op te ruimen. De aanhangers van Eric's dubbelganger, zijn verstrooid naar alle windstreken, terwijl een groot deel van het vroegere leger van Omon zich bij het legertje van de ware Koning Eric heeft aangesloten.

Het weerzien tussen de twee vrienden, Langha en Eric, is hartelijk, en blij verrast stelt Eric vast, dat zijn onbetaalbare makker gezorgd heeft, dat zijn Winonah en Pum-Pum bij de begroeting aanwezig zijn. Ontroerd drukt Eric de mannen, Langha, de oude Vikinghoofden, de burchtheer van het gedeeltelijk verwoeste kasteel, de hand en nu heeft onze held werkelijk het gevoel, als een geliefd koning te staan tussen zijn getrouwen...

Nog diezelfde dag begeven Eric, Winonah en Pum-Pum zich op weg naar het voorvaderlijk kasteel. De krijgslieden staan reeds te wachten. Nog éénmaal neemt hij afscheid van koning Langha, en dan, toegejuicht door de Vikings, gaat onze held, Eric, Koning der Noormannen, met zijn vrouw en zijn kleine knecht, aan het hoofd van zijn volgelingen op mars naar het kasteel van Wogram, hun thuis...

EINDE

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING

Zullen weldra verschijnen :

11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM EN DE DODENRIDDERS
12. DE WONDEREN VAN MU
13. DE ZONAANBIDDERS
14. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman »
bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij: HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL